

תפ"ח 37527/11/12 - מדינת ישראל נגד ב'

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 12-11-37527 מדינת ישראל נ' ב'

בפני הרכב כב' השופטים:

מ. גלעד [אב"ד]

ר. פוקס

ד. פיש

המאשימה

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה ע"י ב"

עו"ד גב' ירין שביב

נגד

ב' ע"י ב"כ עו"ד גב' מעין נוסל

הנאשם

הכרעת דין

כב' השופטת ר' פוקס:

הדיון התנהל בדלתים סגורות. הכרעת הדין מותרת לפרסום, אולם אין לפרסם את שם הנאשם, או כל פרט מזהה לגביו, את שמה של המטלוננט וכל פרט מזהה אחר של המטלוננט ויתר בני משפחתה.

א. מבוא:

1. לנאים ב' (להלן: "הנאשם") ליד 1970, מיויחדות בכתב האישום, אשר הוגש ביום 20.11.12, עבירות בגין עבירות אלימות, איום, קליטת שוא והדחה בחקירה, אותן ביצע, כמפורט בכתב האישום, נגד נ' (להלן: "המטלוננט").

ההיכרות בין הנאשם והמטלוננט הייתה דרך אתר היכריות באינטרנט כאשר תחילתה נפגשו השניים בשבתו, עד שב.... 2011 עברו יחד בשכירות, תחת קורת גג אחת, ב....

באותה עת אין מחלוקת כי הנאשם והמטלוננט ניהלו משק בית משותף וחיו כזוג לכלי דבר וענין, הגם שלא נישאו.

שבוע לפני האירועים מושא כתב האישום, עברו הנאשם והמטלוננט מדירה שכורה אחת לדירה שכורה אחרת ברח' (להלן: "הדירה").

ב. עובדות כתב האישום:

2. בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם נטען כי ביום 29.10.12 (יום שני בשבוע) בשעות הערב, בעת שהוא הנאשם והמטלוננט בדירותם, התגלו ויכוח ביניהם בנוגע לארכות הערב שהכינה המטלוננט, שלא נשאה חן בעניינו. בסעיף א(3) לכתב האישום מפורט כי ביום 12.10.12 (יום שלישי בשבוע) בשעה 19:00 לערך, בעת שהוא

הנאשם והמתלוננת בדירתם, התגלו ויכוח נוסף בדבר השתתפות מי מהם באירוע בר מצויה אליו הוזמנו. במהלך הוויוך הטיח הנאשם על הרצפה כוס זכוכית וمبرשת שיער השיעיכים למATALוננת ושברם.

באותן נסיבות, המתלוננת אמרה לנאשם שבכוננה להשתתף לבדה באירוע בר המצווה אצל משפחת מו' אליו הוזמנו שניהם, מאחר ומדבר בחברים שלה; בתגובה, חסם הנאשם את דרכה של המתלוננת ביציאה מן הבית, הוציא את המפתח אשר היה במנעול הדלת, לקח צור מפתחות נוסף שהיה ברשות המתלוננת, וכשכל מפתחות הבית היו ברשותוمنع, שלא כדי, את יציאתה של המתלוננת מהבית.

המתלוננת באותו נסיבות הלכה לחדר השינה וניסתה לתקשר למשטרה באמצעות הטלפון, אך הנאשם הוציא את השופרת מידה, ניתק את הטלפון ואיים עלייה, שלא כדי, לבל תתקשר למשטרה, שם לא כן הוא וחבריו "יטפלו" בה ובבני משפחתה, וזאת עשה בכוונה להפחידה או להקניתה.

בהמשך, כשהמתלוננת ישבה על המיטה בחדר, תקף אותה הנאשם שלא כדי בכך שדחף אותה על המיטה ובעודה על המיטה צעקה וובכה, נטל כרית והצמידה לפניה. המתלוננת ניסתה להדוף את הכרית מעלה ומשיכה לצעוק אך הנאשם המשיך בשלו, כשמפעם לפעם הוא מסביר לה לנשום.

משנוכח הנאשם כי איןו מצליח להשתק את המתלוננת בדרך זו,לקח את חולצתו ודחף לפיה ובכך הקשה על נשימתה. לאחר מכן הרפה מהמתלוננת וירק על פניה.

כעבור מספר דקות, ניגש הנאשם למתלוננת, אמר לה כי הוא מצטער וכי הוא אוהב אותה, ניסה לחייבה אך המתלוננת הדפה אותו. באותו נסיבות אמר הנאשם למתלוננת כי היא רשאית לצאת מהבית ולהשתתף באירוע בר המצווה אצל משפחת מו'.

בעקבות כך, המתלוננת הזמינה באמצעות מכשיר הטלפון הנייד מונית. דא עקא, שהנאשם חזר בו והורה למתלוננת להיכנס חזרה לחדר השינה, ושוב נטל ממנה את מכשיר הטלפון הנייד.

בהמשך, הנאשם תקף את המתלוננת שלא כדי בכך שדחף אותה על המיטה, נטל מברג והכנסס אותו לאוזנה, אך המתלוננת הצליחה להדוף אותו. באותו נסיבות הנאשם המשיך במעשי, עת קירב את המברג לעיניה, אך כשהמתלוננת אמרה לו כי הדבר עלול לגרום לה לסימנים, הרפה, סטר על לחיה ולחץ את אגרופו בחזקאה על עיניה השמאלית.

המתלוננת התחננה כי הנאשם ימסור לה את מכשיר הטלפון הנייד, הנאשם סירב ואיים כי אם תבקש את המכשיר בשנית, הוא ישבור אותו.

4. בסעיף (10) לכתב האישום מתואר כי הנאשם בנסיבות דלעיל ביצע גם מעשים מגונים במתלוננת (ניסה לחייבה ולנשקה ונגע בחזה שלה) סוגיה שהמאמינה חזרה בה מסווגה בסיכוןיה, ועל כך עוד יפורט בהמשך.

5. בסעיף (11) לכתב האישום מתואר כי המתלוננת סמוך לאמור לעיל, ביקשה לצאת מהחדר לשירותים, והנאשם התיר את יציאתה כשהוא מלאוה אותה לחדר השירותים אך מיד הורה לה לחזור לחדר השינה, כשהוא מאיים עלייה שלא تعد לצאת מהחדר במשך הלילה. באותו נסיבות הנאשם נשכב על הרצפה באופן שחסם את יציאת המתלוננת מהחדר, עד הבוקר.

6. בסעיף (12) לכתב האישום מתואר כי בבוקר يوم 31.10.12 (יום רביעי בשבוע) התיר הנאשם למתלוננת לצאת

מהבית ולכת לעובדתה, כשהוא מאיים עליה, שלא כדין ובכוונה להפחידה, כי לא תעוז לפניות למשטרה.
באוטו יום, בתום יום העבודה שבה המתלוונת לדירה בשעה 17:00 לערך.

7. בסעיף א(13) לכתב האישום מפורט כי כאשר שבה המתלוונת לדירה, הודיעה לנאמן כי בכוונתה לארז את חפציה, לעזוב את הדירה וללכט לחברים. הנאשם, ששכב במיטה, ביקש כי תעזר לו למצוא חדר נגד כאבים ובירך לשוחח עימה. כשהמתלוונת התקרבה אליו, תפס הנאשם אותה בכוח, השכיבה על המיטה, נישק את גופה וחיבק אותה. בהמשך הרים הנאשם את חצאייה, חולצתה וחזייתה, הוריד את תחתוני, רכן מעלה וחיך את איבר מינו בגופה שלא בהסכמה, לשם גירוש, סיפוק או ביזוי מיני. באותו נסיבות המתלוונת התנגדה למשיו, ניסתה להדוף אותו מעלה אך הנאשם המשיך במשיו וניסה להחדיר ללא הסכמתה החופשית את איבר מינו לפיה, כשהוא אוחז בראשה, בעוד המתלוונת מתנגדת ומסייעת את ראהה מצד לצד.

הנאשם חדל ממשיו רק לאחר שהמתלוונת אמרה לו כי היא בתקופת נידה.

8. בגין המעשים המתוירים לעיל, יוחסו לנאמן העבירות הבאות:

1. **כליאת שווה** - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
3. **תקיפת בת זוג** - עבירה לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין.
4. **הדחה בחקירה** - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.
5. **מעשה מגונה בכוח** - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.
6. **מעשה מגונה** - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.
7. **ניסיונו למעשה סדום בנסיבות אינוס** - עבירה לפי סעיפים 347(ב) ו-345(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

9. בישיבת ההקראה הכחיש הנאשם את כל המיחס לו וטען כי מדובר בתלוונת שווה ועלילה שركמה נגדו המתלוונת. בנסיבות אלה נדרשו לשמע ראיות.

שמיעת הראיות בתיק התעכבה בשל אי הופעת הנאשם למספר רב של ישיבות, וגם ככלא היה באמתחתו אישור רפואי מתאים להוכחת הידרכותו, טען כי נעדר מישיבות בית המשפט בשל מצבו הרפואי.

ביום 19.1.14 לאחר שהוסבר לנאמן כי הידרכותו לא יתקבלו אם לא יתmour אותו באישור רפואי מתאים, נקבעו מספר ישיבות לשמיעת ראיות אליהן התיציב הנאשם כפי הנדרש.

מטעם התביעה העידו המתלוונת, חלק מבני משפחתה, שוטרים שהיו מעורבים בחקירה ורופא חדר מיוון; ומטעם הגנה העיד הנאשם בלבד. הנאשם טען תחילת כי יזמן עדי הגנה אך בישיבת ההוכחות ביום 15.6.14 הודיע כי לא יזמן עדים מטעמו; אך הסתיימה פרשת הגנה.

המסגרת המשפטית:

ג. הערצת עדויות בעבירות בגין:

10. על פי ההלכה ובהתקף לסעיף 54(ב) לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראות"), לאחר תיקונו בשנת 1982, משבוטלה הדרישת לתוספת ראייתית מסווג סיוע בעבירות בגין לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין, נקבע כי בית משפט רשאי לבסס הרשותו של הנאשם בביצוע עבירות בגין, כבענייננו, בהתבסס על עדות יחידה של נגעת העבירה, בלבד ש"...**יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו.**"

דא עתה, שעדות הנפגע מעבירת המין צריכה לכלול תיאור מאמין ומפורט די של האירועים, בנוסף לאמון שנייתן בה.

אין בעצם האמון המלא שנייתן לגרסת מתلون, כדי להביא להרשותה, מקום שאין בנמצא גרסה מוצקה ומפורטת, כדי לעמוד בדרישת "**ההנמקה ממשית**" (ר' ע"פ 5303 פלוני נ' מדינת ישראל (27.2.14)).

אמור מעטה, חובת ההנמקה המוטלת על בית משפט המסתמך על עדות יחידה של נגעה עבירות בגין משמעותה כי על בית המשפט להזהיר עצמו בטרם יסגור על עדות יחידה של הקורבן, ועליו לפרט ולنمוק את הסיבות שהביאוו לסגור עליה, דהיינו "ההנמקה ממשית", בנוסף לחובתו הרגילה לנמק כל הכרעת דין.

מסכם זאת בית המשפט העליון בע"פ 993 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 216 (2002) כדלקמן:

"מלשון הסעיף עולה כי בית-המשפט רשאי להסתמך על עדות יחידה של מתلونנת, ובלבד שיפרט מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. זהויי דרישת "ההנמקה המיוחדת" שתפסה את מקומה של דרישת הסיווע שנדרשה בעבר לשם הרשות בעבירות בגין (ראו, למשל, דברי השופט אריאל בע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל (להלן: "ענין גנדור[1]), בעמ' 48-49). בהיעדר דרישת סיווע יכולה הכרעת-הדין להיות מושתתת על ממצאי המהימנות שקבע בית-המשפט וعليיה בלבד. אשר-על-כן מידת הזיהירות מחייבת כי ההנמקה תהא "משמעותית". "...ככל שהעדות העיקרית 'חלשה' יותר, תידרש הנמקה 'משמעותית' יותר..." (י' קדמי על הראות (להלן - קדמי [43]) (כרך א), בעמ' 159). למידת הפירות הנדרשת לשם עמידה בחובת ההנמקה לא נקבע שיעור, והדבר יקבע על-פי הנسبות (ראו ע"פ 4043/93 פלוני נ' מדינת ישראל [2], בפסקה 1 לפסק-דינו של השופט טל). עם זאת ברור כי כאשר התרשםותו של בית-המשפט מההימנות המתлонנת נתמכת בראיות חייזניות - דהיינו בנסיבות מסוימות המאפשרת ההנמקה (קדמי (כרך א) [43], בעמ' 162). כן, למשל, נקבע כי תלונתה המיידית של מתلونנת או העובדה שהגיעה לרשות ופrouה בעת הגשת תלונתה די בהן כדי לספק את אותו חיזוק הנדרש לשם עמידה בדרישת ההנמקה (ענין גנדור [1], בעמ' 50). מכוח קל וחומר, הגורמים הראייתיים שנקבעו בעבר כמספקים את דרישת הסיווע יספקו גם את חובת ההנמקה שבאה במקומה."

בפסק דין שונים ניתן למצוא דרכים שונות להתמודדות עם חובת ההנמקה. פעם ניתן אמון בלתי מסווג במתلونנת באופן בו מסרה את העדות בצרוף ראיות נוספות בדמות שקריו של הנאשם, ופעם הסתפק בית המשפט במתן אמון בצרוף קיומה של תלונה מיידית. כל מקרה לנסיבותו;

כך נקבע בע"פ 4043/93 סמיאנוב נ' מדינת ישראל (18.12.94), בפסקה 3 לפסק דין של כב' השופט י' קדמי:

לטעמי, יצא בית המשפט كما ידי חובת ההנמקה האמורה בשניים אלה: בכך שצין כי הוא נותן אמון מלא ובבלתי מסויג בעדותה של המתלוונת על פי התרשםו מן הקרה שבה מסרה עדותה... ובכך שהצביע על גורמים ראיתיים התומכים בעדותה של המתלוונת.

ודוק, ככל שתפורט "חובה ההנמקה" בעבירות מין, תחולש ההנמקה גם על עבירות אחרות בהן מואשם הנאשם, שאין לגביהן חיוב דומה.

ד. פרשת התביעה:

עדות המתלוונת נ':

11. בראשית עדותה העידה המתלוונת כי הכירה את הנאשם באמצעות אתר היכרויות באינטרנט וכי בשנת 2011 עבר הנאשם להתגורר עמה בדירהה בכרמיאל.

עוד ציינה המתלוונת כי שבוע לפני קרות האירועים מושא כתב האישום עברו בני הזוג להתגורר בדירה שכורה אחרת בכרמיאל, ובעקבות כך ארגן הכלים, אותו הזיכרה בעדותה, היה מצוי בחדר השינה.

12. המתלוונת העידה כי בתאריך 29.10.12, יום שני בשבוע, בזמן שדיברהטלפון עם אחותה המתגוררת בבאר שבע, נוצר ויכוח בין הנאשם סיב נושא ארוחת הערב. לדבריה, באותו ערב הלכו שניהם לישון בחדרים נפרדים.

13. המתלוונת העידה כי לאחר מכן, בתאריך 30.10.12, יום שלישי בשבוע, כמו כל בוקר הסעה את הנאשם לבית הכנסת ושם הצטרכה להסעה שאוספת אותה מבית הכנסת למקום העבודה. מכיוון שהנ禀 אמר לה כי הוא נוסע לדירתו ב... על מנת לחשב על המשך הקשר ביניהם, הסיקה כי הקשר ביניהם נגמר.

14. לפי עדותה, בהמשך היום הנ禀 צילצל אליה ולבקשו, אספה אותו מבית הכנסת וליוותה אותו למספירה. הנאשם והמתלוונת הגיעו לדירה ובלבב זה ניצת ביניהם ויכוח, במהלךו התגברה המתלוונת כי הנאשם יתלווה אליה לאירוע בר מצווה אצל משפחת מ', שהתקיים באותו ערב ב..., אליו הוזמנו מבועד מועד.

המתלוונת מתארת כי במהלך הויכוח הנ禀 ניסה לשכנע אותה כי בכל זאת יילכו יחדיו לאירוע, ואמר לה כי אם לא תסיע אותו הוא יבקש הסעה מחבר. בנוסף, העידה המתלוונת כי הנאשם אמר לה שכאשר יגיע לאירוע יעשה לה ולבעל האירוע בשות (שורות 19-23 בעמ' 32 פרוטוקול).

באותן נסיבות ובעקבות הדברים הללו עמדה המתלוונת לצילצל לבעל האירוע, מר פ', ולבקש ממנו כי יdag שלא יכנסו את הנאשם לאירוע בר המצווה, אך הנאשם הקדים אותה, צילצל למר פ' ומספר לו כי בעקבות ויכוח עם המתלוונת, נראה לא יגיע.

15. המתלוונת העידה כי מאוחר ועמדו על דעתה לлечט לאירוע לבדה הנ禀 התעצבן ושבר כוס וمبرשת על הרצפה, ואמר לה כי אם הוא לא הולך לאירוע גם היא לא תלך (שורות 26-27 בעמ' 32 פרוטוקול ושורה 7 בעמ' 43 פרוטוקול).

לדבריה, בשלב זה הגיעו של הנאשם - מר ר', לאסוף אותו לארוע בר המצווה, אך הנאשם שעדין שהה בחדר ולא הספיק להתargin אמר לו ללקת (שורות 5-4 בעמ' 43 לפרטוקול). באותו נסיבות המתלוננת מבירה כי לא ספירה למր ר' על הקורה בביתה הייתה ולא חשבה כי הוויכוח בין הנאשם יתפתח מעבר לשביית הocus והمبرשת (shoreה 9 בעמ' 43 לפרטוקול).

16. בהמשך, העידה המתלוננת כי הנאשם הוציא את המפתח שלו ממעול הדלת ולקח את המפתח שהיא בידה, אף שלא הצליח לצאת מהדירה. עוד מתארת המתלוננת בעדותה כי בעקבות מעשי הנאשם, הלכה לחדר השינה וניסתה להתקשר למשטרת אף הנאשם לcko את הטלפון מידה ונתקע את kzo הטלפון, וכן לcko את מכשיר הטלפון הנייד שהיא לה בcis.

המתלוננת העידה כי בהמשך החלה לצעוק לעזרה ובقتה, אף הנאשם דחף אותה אל המיטה, לcko כרית ושם אותה על פניה על מנת להשתיק אותה. משפטוקותיה לא פסקו, מתארת המתלוננת, כי הנאשם לcko את חולצתו והכנס שאותה לפיה על מנת שלא תוכל לצעק, ולאחר מכן, הוציא את החולצה מפה וירק בפניה (shoreה 8-2 בעמ' 33 לפרטוקול).

17. לאחר כמה דקות חזר הנאשם לחדר השינה, טען כי הוא מצטער על מעשיו ואמר לה כי הוא אוהב אותה וכי הוא רוצה להתחנן אליה. לדבריה, הנאשם השיב לה את מכשיר הטלפון הנייד, ובהת恭תו, הזמיןנה מנוחת מנוחת מנוחת עשר" בכרמיאל על מנת שתסייע לה לארוע בר המצווה של משפחת מו' (shoreה 14 בעמ' 33 לפרטוקול).

בעודה "מתארגנת בזריזות" ומנקה את האיפור שנמרח על פניה לאחר שבقتה, התחרט הנאשם ואמר לה כי היא לא תצא מהדירה, לcko מידה שוב את מכשיר הטלפון הנייד ונתקע ממנו את הסוללה.

18. בנסיבות אלה, בעוד המתלוננת יושבת על המיטה, לcko הנאשם מברג שהיא מונח על השידה בחדר השינה וניסה להכנסו לאזונה, כאשר המתלוננת מעידה כי **"בכוח אני התנגדתי וגם כל העימות אמרתי לו שהוא רק מעלי אמרתי לו אם השם אוהב אותו אני יצא מפה היום, אם לא, אז לא"** (shoreה 22-23 בעמ' 33 לפרטוקול).

המתלוננת תיארה כי בהמשך הנאשם ניסה להכנס את המברג לעינה ומשאמירה לו כי המברג עלול להשאיר לה סימן, הניח את המברג בצד ודחף את אגרופו לעינה. המתלוננת סיפרה כי התנגדה למעשי הנאשם, וביקשה ממנו את מכשיר הטלפון הנייד והטללה בחזרה אף הנאשם סייר, הרים "מפתח שוודי", שהוא מונח בארגז הכלים בחדר השינה, בנסיבות בהן המפתח היה בהישג יד בשל מעבר הדירה, ואמר לה כי אם תבקש שוב את הסוללה הוא ישבר אותה. בהמשך, מתארת המתלוננת כי הנאשם העביר את המפתח השודי מעל ראשה כשהיא במצב של שכיבה, כשהוא רוכך מעלה ומניח אותו על המיטה (shoreה 29-21 בעמ' 33 לפרטוקול).

19. המתלוננת נשאלת בחקירה במשטרת, שם נאמר כי לאחר שהנאשם כיוון את המפתח השודי לרأسה, ניסה הוא לנשך אותה בכוח בגין רצוניה ואף נגע לה בחזה, פרט שלא ציין על ידה במסגרת תיאור האירועים על ידה בבית המשפט, וענתה בנסיבות כי: "...**היה איזשהו שלב שבין החלקים, שהוא בא וניסה להתפיס, ולהגיד לא התקoon, יכול להיות שהוא נישק, אני לא זוכרת איך עזע מני ביום הראשון**" (shoreה 18-17 בעמ' 36 לפרטוקול) כך גם מוסיפה כי: "...**בין אירוע אחד לשנהו הוא כן בא וניסה לנשך, ניסה לנשך ולהתפיס והכל**" (shoreה 25-26 בעמ' 36 לפרטוקול), בהדגישה שוב ובוישר כי אינה זוכרת שקרה אירוע מני ביום שלישי בשבוע, ועל כך עוד אפרט בהמשך.

20. לאחר מכן מתארת המתלוננת כי הנאשם ישן בכניסה לחדר על שמיות וכריות שהניח על הרצפה, ואסר עליה לצאת מהחדר עד הבוקר, מלבד פעם אחת שליווה אותה לשירותים, לאחר שביקשה לצאת לשירותים. בمعנה לשאלות

הוסיפה המתלוננת כי במהלך הלילה לא ניסתה לצאת מהחדר לאחר שפছה, וככלשונה: "**פחדתי שהוא יתעורר ויתחיל עוד מסכת**" (שורה 13 בעמ' 45 לפרטוקול).

21. המתלוננת העידה כי בבוקר למחרת, בתאריך 12.10.31, يوم רביעי בשבוע, החזר לה הנאשם את מכשיר הטלפון הנheid, והיא הסיעה אותו, כבכל יום, לבית הכנסת, שם נהגו הנאשם והמתלוננת להחנות את הרכב, ומשם נאספה בהסעה למקום העבודה. המפתחות של המכונית נשארו אצל הנאשם (שורות 25-26 בעמ' 43 לפרטוקול). באותו נסיבות, הנאשם הודיע לה כי הוא חוזר לרעננה וביקש ממנו שתשלח לרעננה את הצד השיר לו.

לדבריה, הנאשם הוסיף ואימט עליה כי אם תמלון על מעשיו במשטרה יפגע בה ובמשפחה, וכך העידה המתלוננת:

"...ולפניהם שמשיר רדנו הוא ניסה להשביע אותנו שאין להולכת להגיש תלונה במשטרה, וזה לווה גם באיזם שכך הוא יתום גם אני אהיה יתום במידה שזה יקרה, אם אני אגיש תלונה. והוא גם אומר שהוא יודע איפה כל האחים שלי גרים ואם לא הוא יוכל לטפל יש לו חברים שיוכלו לטפל בכך, אני אמרתי לו שאני לא נשבעת לו על שום דבר ואני אחילט מה לעשות..." (עמ' 34 לפרטוקול, שורות 10-6).

המתלוננת העידה כי עלתה להסעה שלקחה אותה באותו בוקר למקום העבודה, כמו בכל יום, בידיעה כי הנאשם לא יהיה בדירה כשתשוב מהעבודה. דא עקא שכשזרה עם ההסעה אחר הצהרים לדירה ב..., ראתה כי הנאשם בבית, שוכב במיטה בחדר השינה. לדבריה, הנאשם התלונן כי אינו מרגיש טוב וביקש ממנו שתחפש לו כדור נגד CAB ראש. המתלוננת חיפשה אך לא מצאה.

22. בהמשך מתארת המתלוננת כי הביאה לנאים כסמים, לבקשו, או אז ניצל הנאשם את ההזדמנויות ומשך אותה אל המיטה, וזאת העידה המתלוננת כשרהשה מורכן והוא מתקשה להמשיך בתיאור האירועים, כפי שצין ע"י הרכבת בפרטוקול (shoreot 15-16 בעמ' 34 לפרטוקול).

לאחר מכן תיארה המתלוננת כי הנאשם הרים לה את החולצה, את החזיה ואת החצאיות ונישק אותה בחזה כשהיו פנים אל פנים (shoreot 16-17 בעמ' 34 לפרטוקול ושורה 18 בעמ' 35 לפרטוקול). עוד תיארה המתלוננת כי הנאשם חשף את איבר מינו, התחליל לעלות עמו גוףו כלפי מעלה וניסה להכנס את איבר מינו לפיה, כאשר כל העת המתלוננת מנסה להתנגד למעשיו ומסיטה ראה מצד לצד.

וכך העידה המתלוננת:

"הוא משך אותו לידיו על המיטה והייתי במיטה באותו שיכבה בזמן שהו אירם את החצאיות והחולצה. את החזיה, ניסה לנישק אותו, אני ניסיתי להתנגד בכוונות היו לי. הוא חשף את איבר מינו, ניסה בכוח לכובע אותו לכיוון הפנים להכנס לי אותו לפה". (עמ' 34 לפרטוקול, shoreot 19-21)

ציון, כי כאשר המתלוננת תיארה איך הנאשם תפס בידיו את הלסת שלה ואת פניה, היא הדגימה בידה הימנית תפיסת הלסת ומשיכתה (shoreot 14-15 בעמ' 35 לפרטוקול).

23. המתלוננת באותו הנסיבות מתארת כי הנאשם הפסיק את מעשיו רק כאשרה לו כי היא בתקופת נידה אסור شيיגע בה, או אז עזב אותה "בעצבים", כלשונה. מיד לאחר מכן תיארה המתלוננת כי ברחה מהבית אל ביתם של בני הזוג מוי, המתגוררים בשכנות, כשהיא מספיקה לקחת ארנק ומכשיר טלפון נייד בלבד.

המתלוננת סיפרה כי נשארה ללילה אצל משפחת מו', אך לא הצליחה לשון כל הלילה. באותו לילה בשיחה טלפוןית שהיתה לה עם אמה, סיפרה לה את שairע במהלך הימים האחרונים עם הנאם.

24. בחקירה הנגדית הוסיפה המתלוננת כי באותו יום רבייע האמור לאחר שברחה מהבית, התקשר הנאם בערב למր פ' ואמר לו כי לא אכל כל היום וכי אינו מרגיש טוב, ובעקבות כר פנה פ' אל המתלוננת ובקש ממנה שתמלוהו אליו ואל מ' אשתו על מנת להביא לנאם אוכל, וכך עלה פ'.

המתלוננת אישרה כי ליוותה את בני הזוג מו' שהביאו לנאם אוכל, אך העידה כי סירבה לדבר עם הנאם או להישאר בדירה, וחזרה עם בני הזוג מו' לביתם עם ציוד אישי שאספה בשקט. המתלוננת אישרה כי לא ציינה את המפגש האמור באימרותה במשטרת או בעדותה הראשית מאוחר ולא רצתה לערב את בני הזוג מו' בציינה: "...**כי גם עליהם כבר היו יומיים**" (shoreה 3 בעמ' 47 לפרטוקול).

עוד העידה המתלוננת, כי ניסתה כבר באותו ערב של يوم רביעי להתארגן ולנסוע למשפחה, אך מכיוון שלא היה מי שייקח אותה, נשארה בלילה בדירת משפחת מו' ונסעה לאחיה המתגורר בקיבוץ ג' רק למחרת קרי, ביום חמישי בבוקר.

25. המתלוננת מספרת כי ביום חמישי בבוקר הודיעה למנהל המูן בו עבדה - הגב' ד' - באמצעות הודעת טקסט, כי לא הגיע לעבודה מאוחר ועbara אירוע חריג בלילה. לדברי המתלוננת, בעקבות ההודעה התעתקשה המנהלת לדבר עימה והתקשרה אליה, אך הילכה ולמעשה דברה עם הגב' מ', משלא הייתה מסוגלת המתלוננת לדבר עצמה.

26. המתלוננת הוסיפה והעידה כי ביום חמישי הילכה בליווי אמה לבדיקות רפואיות בבית חולים פוריה, בציינה כי: "**היה לי כאבים באוזן, כאבים בלסת, וסימנים של חבלות בכל הגוף, שלא ידענו אם זה סתם סימנים או שיש שהוא מążורייהם, רצינו לוודא שהכל תקין. הייתה עם כאבים ורצינו לדעת שהכל בסדר**".

בנוסף, מדוחות המתלוננת כי היו על גופה סימנים שנגרמו מההדייפות והדחיפות של הנאם שהתרחשו במהלך האירועים, במסגרתם אף רכן מעלה לא פעם (shoreות 9 ו-11 בעמ' 35 לפרטוקול).

27. עוד ציינה המתלוננת בעדותה, כי באותו יום חמישי, לאחר שהיא בבית החולים צילמה אחותה הקטנה מר' את החבלות על גופה, באמצעות מצלמתה, שנמצאת באופן קבוע בתיק שלה, מאוחר ובאופן תדיר נהגה לצלם במצבה כתחביב (shoreה 24 בעמ' 40 לפרטוקול). בהמשך, ציינה המתלוננת כי את התמונות מסרה למשטרת על פי בקשת המשטרת (shoreות 22-29 בעמ' 37 לפרטוקול).

כשנשאלה המתלוננת מדוע צוין בדו"ח הרפואי כי ישנן שריטות בכתף שמאל אך בתמונות לא נראה השירות, השיבה כי קיימת אפשרות שהשריטות אינן נראות בצילום (shoreה 32 בעמ' 41 לפרטוקול). בהמשך, שלה המתלוננת את האפשרות שהחברות בגופה נגרמו עוד לפני האירועים שייחסו לנאם בכתב האישום, בהדגישה כי "ביום הראשון בטוחן אין נוצרו" (עמ' 42 shoreה 6 לפרטוקול - הכוונה ליום הראשון קרי, יום שלישי - ר.פ.)

28. המתלוננת מדוחת כי רק ביום שני, יום לאחר שנבדקה בבית החולים, הגישה תלונה במשטרת טבריה. בעדותה ציינה כי לא פנתה למשטרת מיד לאחר האירוע, מאחר שפჩדה כי הנאם ימשך את איזמו כלפי משפחתה, ורק לאחר שדיברה עם משפחתה ועם העובדת הסוציאלית של בית חולים פוריה, החליטה להגיש תלונה. אך הוסיפה המתלוננת את הבנה וה頓ונה שלה על חומרת המעשים בעקבות שיחות עם משפחתה ועם העובדת הסוציאלית, וכלשוניה: "**ההבנה של חומרת המעשה שהיא פה, הפחד, ושכנועים מצד המשפחה והעובדת הסוציאלית של בית החולים, שהוא מקרה מאוד חמוץ וצריך להיות מטופל**" (shoreה 9-8 בעמ' 39 לפרטוקול). עוד העידה המתלוננת כי

ביום חמישי כששימיה את הבדיקות בבית החולים בשעה מאוחרת, ולאחר שלא ישנה כמה ימים והיתה עייפה, בחרה להגיש את התלונה במשטרה ביום לאחר מכן (יום שישי) (שורות 20-21 בעמ' 45 לפרטוקול).

בנוסף להגשת התלונה כנגד הנאשם, העידה המטלוננט כי עתרה, לפי ייעוץ שהתקבל, לבית המשפט לקבלת צו הרחקה נגד הנאשם, בציינה: "**פחדתי כי היו איזומים מצידך, ולא יכולתי לדעת עד כמה האיזומים האלה יכולים להתmesh או לא... וגם הוציאתי אחריו זה אחרי כמה ימים הוצאתי גם צו הרחקה בגל שפחדתי. פניתי לבית משפט בטבריה וקיבלת לי צו הרחקה. אחריו התלונה במשטרה**" (עמ' 39 לפרטוקול, שורות 6-3).

29. באשר למצבו הרפואי של הנאשם תיארה אותו המטלוננט כמו שהתהלך בעורת קבאים, בעקבות תאונת דרכים קשה שאירעה לו לפני שבע שנים, אך צינה כי עבר תהליך שיקום ולדבריה: "**מעבר לזה הוא היה אדם שמתהלך על קבאים, אדם רגיל מן השורה.**"

עוד העידה המטלוננט לעניין מצבו הרפואי של הנאשם, כי הוא היה מסוגל לעשות מסלולים רגליים למרות שנעדר בקבאים, אך טילו עם משפטתו לבניאס, וכי הנאשם נהג לבצע עבודות תיקונים בבית מסגרתן אף התקין מזגן, חרב מגבלותיו (שורות 24-24 בעמ' 39 לפרטוקול).

30. בסיום עדותה, כشنאללה המטלוננט בחקירה נגידת האם הפרישה בתיאורי האירועים מאחר והתאכזה מה הנאשם אשר לא קיים הבטחתו להתחנן אליה, השיבה כי: "**לא הגמתי ואני חושבת שגבר שמרם על אישة יד אףלו מריר עליה יצא צרען לתת את הדין. ושות דבר פה לא יצא מפרופורציות מה שחווית זיה מה שספרתי במשטרה וזה מה שספרתי פה זיה לא קשור להבטחה שלו לחותונה**" (shoreot 28-28 לפרטוקול).

העימות שנערך בין המטלוננט וה הנאשם:

31. במהלך החקירה ערכה המשטרה עימות בין המטלוננט ובין הנאשם.
העימות יבחן על ידי בכל הנוגע לגרסת הנאשם, שהרי לגבי המטלוננט אין לנו אלא אימרת חז' של עד.
דא עק"א, שם תטען כנגד מהימנות המטלוננט בשם לב לגרסתה בעימות, יש לציין שהעימות מלמד באופן ברור כי גרסה אחת עקבית וברורה למטלוננט, הן בעימות והן בעודתה בפנינו.

עדים נוספים שהעידו מטעם התביעה:

רס"מ מג'די ברכת:

32. רס"מ מג'די ברכת ערך חיפוש בדירת המטלוננט וה הנאשם ביום 12.11.12, בדges על תפיסת מברג ומפתח שודי שאותו שאותכו ע"י המטלוננט כלים עימם תקף אותה הנาย. בדוח שהגיע (ת/20 א'), מצין העד כי תפס מפתח שודי שהיה מונח על השידה אך מברג שחור לא נמצא בדירה. לדבריו, את המפתח השודי תפס על פי הצבעה של המטלוננט שהיא עימו בדירה בעת החיפוש.

לטענה כי אין לייחס משקל לחיפוש שנערך כשהמטלוננט כבר בבית, אשיב; ראשית, אכן יש לתת משקל לכך מחד גיסא, אך מайдך גיסא, יש גם ליתן משקל לעובדה כי חרב העובדה שהמטלוננט הייתה בבית רק המפתח השודי נתפס

ולא המברג; באלה הנسبות, ככל שהמתלוונת רצתה להשפיע על ההחלטה של אם הנאשם, יכולה הייתה להצביע גם על מברג, אלא שהمبرג כבר לא היה בדירה ועל כן גם לא נתפס.

רס"מ סامر דלה:

33. רס"מ דלה סامر העיד על העימות שערק בין הנאשם לבין המתלוונת, ובאמצעותו הוגש דוח העימות, התקליטורים המתעדים את העימות והתמלילים.

גב' ח':

34. הגב' ח', אמה של המתלוונת העידה על שייחת טלפון שערקה עם המתלוונת ביום רביעי בערב, ובמסגרת עדותה הוגשה בהסכמה אימරתה במשטרה [ת/21], שם מגוללת האם את השתלשות האירועים ביוםיהם החולפים, כפי ששמעה מהמתלוונת.

בעודותה ביקשה העודה לתקן את אימרתה במשטרה, עת נרשם בטיעות מפני כי הקשר בין המתלוונת ובין הנאשם התופיע באובייסיביות של המתלוונת, והדגישה כי התכוונה לאובייסיביות של הנאשם.

לדבריה, ביום חמישי בבוקר, לאחר שהמתלוונת ישנה אצל חברים בלבד שקדם לו, דאגה שהמתלוונת תגיע לאחיה ולאביה שגרים בקיבוץ ג'. החלטתה להביא את המתלוונת לקיבוץ ג' ולא לוי, שם האם הגרושה מהאב גרה, נבעה מכיוון שקיים ג' הוא מקום סגור ומוגן. לקיבוץ ג' התכנסה כל המשפחה משומש חשש מאיומים לאחר ששמעו את דיווחה של המתלוונת על איומים שהשמע הנאשם בפניה,(Cl) לפיה וככלפי כל משפחתה.

בנוסף לאימרתה של העודה במשטרה (ת/21), שהוגשה במקום חקירה ראשית, העידה, מבלי שנשאלת על כך, כי ביום רביעי התקשרה למતלוונת, בדרך, אך הרגשה שהוא מוזר בקולו ועל כן שאלת המתלוונת לפשר הדבר. בمعנה לשאלתה סיפרה המתלוונת כי ייחסה עם הנאשם נגמרו וכי לא תחוור אליו, ווגלה את אירועי היוםיים האחרונים ופירטה על האלים שנקט הנאשם כלפי, על שכלא אותה בבית ולא נתן לה ללבת לאירוע בר המזווה אצל חברים, ועל שזרק אותה על המיטה, סטר לה וירק בפניה. כמו כן, סיפרה לה המתלוונת שהנאשם ניסה לחנוק אותה בכנית ואופן שלא ישארו סימנים והוסיפה לספר על מברג שניסה להכנס לעינה ולأזונה ומעשים מגונים שביצע בה בכוח.

האם ביראה עם המתלוונת תוך כדי שייחת הטלפון היכן היא נמצא וזו סיפורה שהיא ישנה בכרמיאל אצל חבריה, משפחחת מ'. השיחה לדברי האם נמשכה לאורך כל הלילה ובמסגרתה סיפרה המתלוונת גם על איומים שהשמע הנאשם כלפי וככלפי משפחתה, אם ת תלונן במשטרה.

ביום חמישי בבוקר הגיעו המתלוונת לקיבוץ ג', באותו יוםפגשה אותה האם והלכה עימה לבית חולמים פוריה להיבדק. למחרת (יום שישי) הוגשה התלוונת במשטרה. לדבריה, מאז המקרה ולמשך תקופה נוספת נשarra המתלוונת לגור בקיבוץ ג' אצל אחיה על מנת להגן עליה.

בסוף אימרתה במשטרה מוסיפה האם כי:

"אנחנו פוחדים בגלל האיומים האלה כי יש לנו נכדים קטנים ואני לא יודעת لماذا הוא מסוגל לעשות אחרי האיומים שלו כלפי נ' זהה חשוב לי לציין".

במסגרת עדות האם ביקש הנאשם להוכיח כי למतלוונת היו בעיות פוריות בעקבות התגרשה מבعلا הקודם, בהדגישו כי

הן אלה שיעיכבו אותו במתן הסכמה להתחנן עם המתלווננת.

הסוגיה, הגם שהיא ספק רלוונטיות להליך, לא הוסתרה על ידי האם בעדותה, שמספרה כי אכן למתלווננת הייתה בעיה גינקולוגית אשר נפתרה לדבריה בטיפול שМОמן על ידי האם.

ג':

35. מר ג', אחיה של המתלווננת, סיפר על האירועים מנוקודת מבטו, על הודעה הטלפוןית שקיבל, על בואה של המתלווננת לקיבוץ ג' והודיעו ששמע מפיו כי הנאשם איים לפגוע בה לאחר שתקף אותה באלים, אלא אותה וניסה לאנוס אותה.

יציון כי אימרתיו במשטרה (ת/22) הוגשה במהלך העדות בהסכם, במקום חקירה ראשית.

האח העיד אישר כי המתלווננת, בשל פחד מיומי הנאשם, נשארה לגור בקיבוץ ג' בביתו, בחודשים לאחר האירוע.

רס"מ אבשלום אשואל:

36. רס"מ אבשלום אשואל היה החוקר האחראי על תיק החקירה, ובמהלך עדותו הוגש מזכירים על פעולות חקירה שערכ.

במהלך עדותו, בחקירה הנגדית, הסביר העד כי ידע על חבר של הנאשם אשר בא ביום שלישי כדי לאסוף את הנאשם לאיורו בר המצווה, שלא בסופו לא אסף אותו כפי המתוכנן. לדבריו היה זה הנאשם שמספר על החבר, אלא שהחבר לא הזמין לחקירה במשטרה משום שהוא מושם שהנאשם לא מסר במהלך חקירתו במשטרה כתובת וטלפון שניית לתקשר אליו, והחוקר עצמו לא עשה מאמץ לזמן לחקירה, למראות האמור.

כמו כן נשאל החוקר על מצלמה שנמצאת בלבוי הבית בו התגוררו הנאשם והמתלווננת, ומדוע לא נתפסו תוצריה, וענה כי כלל לא ידע ולא דוח לו על קיומה של מצלמה.

בסיכום העיד העד כי ערך את פעולות החקירה שחשב לנכון, העביר את התקיק לפרקיות וממנה קיבל הנחיות; אך שכל פעולות החקירה שנדרשו לביצוע בוצעו בהנחיות הפרקיות.

ד"ר בורים בורוק:

37. ד"ר בורים בורוק, רופא חדר מישן בבית החולים פוריה ומומחה בכירורגיה כללית, אישר את התעודה הרפואית ת/1 מיום 1.11.12 (יום חמישי). לדבריו, על פי התעודה הרפואיית עולה כי מספר רופאים מומחים בדקו את המתלווננת, כל אחד לפי תחום התמחותו.

ד"ר בורוק עומרת עם תמונות שצילהה המתלווננת בעזרת אחותה כשבה מבית החולים, וענה כי מתוך התרשומות מהתמונה, מדובר באזרוי גוף שאיןם בתחום מומחיותו וכן הוא לא אמר בכתב למצאים לגבים אם כי, להערכתו, ניתן לאשר מתוך התייעוד שהמתלווננת נחבלה בכתף ובמרפק כפי המתוועד בתמונות, וזאת מתוך כך שגם הופנה לצילום באזוריים אלה.

לדבריו, הסימנים שמתווים בתמונות שצולמו, להערכתו, לא נוצרו באותו יום אלא יותר מ-12 שעות וליתר דיוק יותר

ミימה קודם (עמ' 63 ו-64 לפרטוקול).

פה המוקם להזכיר את שיפורט בהמשך, כי ד"ר בוריס בורוק בעדותו לmouseup מאשר את הפגיעה שנגרמו למתלוונת ביום שלישי, כפי התרשומות מהתמונה, מועד שאם לדברי המתלוונת בעדותה נוצרו בעיקר באותו יום. ודוק, עדות המתלוונת נשמעה לפני עדות ד"ר בוריס בורוק ובטרם יכול היה לדעת על תוכן עדותו והערכותיו, כך שעדות ד"ר בוריס בורוק לא רק שלא סותרת את עדותה של המתלוונת, כתענת הנאשם, אלא מאשרת אותה ומוסיפה לה נוף אמיןות.

מ':

38. גב' מ' העידה בפנינו, ואימرتה במשפטה (ת/24) הוגשה בהסתמה במקום חקירה ראשית. העודה ובעה הם חברים של הנאשם ומתלוונת, כשהחברות החלו בתחילת עם המתלוונת בלבד. בין המועדים שבכתב האישום ובין מועד חקירת העודה במשפטה, אמה של העודה נפטרת. כך ביקשו היא ובעלה להסביר חוסר זיכרון ואי אמירה של כל הפרטים שידועים לה במהלך חקירתה במשפטה.

לכך אוסיף את רצונם של בני הזוג מ', כמו רצונם של כל הסובבים, לרבות המתלוונת וה הנאשם, שלא לעربם בסכוסר יתר על המידה.

כדוגמה מובהקת לאמור אפנה לכך שבעדות בית המשפט כולם (כולל הנאשם), ללא יוצא מן הכלל, זכרו את שלא ציינו באימרות במשפטה כי ביום רביעי, לאחר שהגיעה המתלוונת לבית משפט מ', גם שידעו כי המתלוונת הגיעה בעקבות ריב עם הנאשם, חזרו בני הזוג מ' עם המתלוונת לדירה בה היה הנאשם, לאחר שה הנאשם התקשר אל מר פ' ואמר לו כי הוא רעב ולא מרגיש טוב. כך הלכו הזוג מ' עם המתלוונת חזרה, לבית המתלוונת והNewsletter, על מנת להביא לנאשם אוכל שנשאר מאירע בר המצווה של משפחתי מ', וכך שהmateלוננט תוכל לחתך כמה חפצים אישיים שלא הספיקה לחתוך, עת ברחה למשפחתי מ' ב מהירות עם תיק אישי ומכשיר טלפון נייד.

בתום המפגש ביקש הנאשם מהmateלוננט להישאר עימו בדירה, אך המתלוונת התעתקה לחזור עם הזוג מ' לביתם ולא להישאר עם הנאשם.

הפגישה האמורה לא סופרה במשפטה, כאמור, ע"י מי מהועדים, כולל הנאשם, אך בשאלות שנשאלו במהלך עדותם כל העדים סיפרו על המפגש האמור, כל אחד בדרכו שלו.

הmateלוננט כאמור אמרה כי לא סיפרה על "הפגישה" מתוך רצון שלא לערב את חברות משפחתי מ' מעבר לנדרש, וכן חשבה שהדבר לא נכון במסגרת הדיווח על העבירות שביצע הנאשם.

גב' מ' נימקה את הדבר באבל על אמה, אשר השיכח ממנה את המפגש, בעת מסירת אימרתה במשפטה.

הNewsletter בעדותו "לא התאמץ" למסור גרסה מדוע לא סיפר על המפגש במהלך חקירתו במשפטה, אלא כמו כולם, העיד על המעד לראושונה בבית המשפט - ועל כך עוד אפרט בהמשך.

39. גב' מ' בעדotta בפנינו ובאיימתה [ת/24] העידה כי ביום 12.10.31 (יום רביעי) בשעה 17:30 לערך הגיעה המתלוונת אליה ללא תיאום מוקדם לאחר סיום קודם לא השתתפה בבר מצווה של המשפחה לмерות החברות שביניהם. כשכנסה לבית מ', המתלוונת נראית **מבוהלת**.

הגב' מ' הכניסה את המתלוונת לחדר בביתה, הרגיעה אותה, נתנה לה לשות, אז המתלוונת החלה לספר מחוויותיה ועל המכות שהנאמש הרבץ לה. כש.biקשה שתמשיך בספר, טענה המתלוונת כי היא אינה יכולה וגם דחתה את בקשת העדה להראות לה את החבלות בגופה. באותו שלב שמעה שאמה של המתלוונת מתקשרת אליה והן דיברו ביניהן. בתום השיחה עם אמה ביקשה המתלוונת, בbbc, לשון בית משפט מז'. גב' מ' העידה כי המתלוונת שלחה בבוקר הודעה טקסת למטפלתה שלא תבוא לעובדה ותגובה המעבירת התקשרה, כאשר את השיחה ביקשה המתלוונת שתנהל גב' מ'.

بعدותה חזרה העדה על עיקרי הדברים והדגישה את כניסה המתלוונת לביתה כשהיא נסערת ובוהה ואומרה "**תצלוי אותו תצלוי הוא רוצה להרוג אותו**" ולשאלתה סיפרה כי הנאש היכה אותה. העדה סיפרה כי ניסתה להרגיע אותה, נתנה לה לשות ומטלוונת, בתגובה, ביקשה שלא לדבר יותר מעבר למה שכבר אמרה.

הגב' מ' העידה על המפגש הנוסף בבית המתלוונת והנאש ביום רביעי, לאחר שהמתלוונת נסה לביתה, שבאו לחת לנאש אוכל וכדי לחת הזדמנות למתלוונת לחת מסpter פרטיטים אישים. לדבריה, אין היא זכרת מי הציע להbiasה לנאש אוכל, בציינה כי אולי ההצעה באה מהמתלוונת, ולשאלה כיצד סברו כי נכוון להbiasה אוכל לנאש בנסיבות אלה ולאחר מכן בו נהוג הנאש באליםות כלפי המתלוונת, ענתה בפשתות **"התפלאת מואוד, אבל אולי אכן אנשים טובים ומנסים לעוזר"**.

מר פ':

40. אמרת העד פ' הוגשה במקום חקירה ראשית [ת/25] ובזה הדגיש כי לא נכנס לפרטי האירועים ולעומם, במילויו שנחקר סמוך לפטירת חמותו. העד רק מצין את היום (יום רביעי) בו הגיעו המתלוונת לביתה וביקשה לשון אצלם. בעדותם אישר מר פ' במקורף את שיחת הטלפון עם הנאש ביום שלישי בשבוע לאחר מכן בר המזווה, שמספר לו כי לא הגיע לאירוע, וכן זכר שביום רביעי לאחר שהמתלוונת הגיעה לביתה וביקשה לשון אצלם, חזרו לדירתה, שם היה הנאש, כדי לחת מסpter פרטיטים לבקשתה של המתלוונת. כשהיו בבית ביקש הנאש שהמתלוונת תישאר, אך זו סירבה. כששנאל האם הביאו לנאש אוכל, העיד מר פ' כי הוא חשב שכן.

ד':

41. גב' ד', מנהלת פעוטון בו המתלוונת עבדה באותה תקופה, העידה על מסרון שהגיע אליה מהמתלוונת ביום חמישי ב-00:06 בבוקר, שם נכתב על ידי המתלוונת כי עבר עליה קשה לילה קשה, סיוטים וכי היא "בבריחה". יותר מאוחר דברה העדה עם גב' מ', לאחר שהתקשרה לטלפון הנייד של המתלוונת, ובמסגרת השיחה קיבלה פרטים נוספים על פגעה שפגע בין זוגה של המתלוונת במתלוונת. (МОНО שדברים ששמעה גב' ד' מגב' מ' הינם בגדיר עדות מפני השמועה שהרי מדובר בדברים ששמעה גב' מ', על פי הטענה, מן המתלוונת).

גב' מר':

42. גב' מר' הינה אחותה של המתלוונת,ומי שצולמה את חבלותיה ביום חמישי, לאחר ששבה מהבדיקה בבית החולים. אמרות העדה הוגשו בהסכמה במקום חקירה ראשית [ת/26, ת/26 א].

מר' העידה על שיחה עם הנאש שומרה במכשיר הטלפון הנייד מיום רביעי 12.10.31 בשעה 19:26 (תקליטור ת/26 ב', עמ' 73 לפרטוקול), שיחה שיזם הנאש. משום שהשיחה הייתה כל כך מפתיעה בעיניה, העדה הקליטה אותה.

העדה הדגישה כי הנאשם מעולם לא התקשר אליה קודם לכן, דבר שעורר את פלייתה הרבה.

דבר השיחה הבהיר במעט זימונה של העדה לעדות, שלא ניתן לשייחה משום תוכנה הדל במהלך חקירותה במשטרת סמור לאירוע. בסוגיה זו נעשתה השלמת חקירה לפני מatan העדות של העדה.

指出 כי במועד השיחה העדה טרם עודכנה במה שקרה לאחותה, המתלוננת.

בשיחת המוקלטת אין הרבה תוכן; אך, שעצם קיומה דומה כי מסביר את הנאשם ומקשה על גרסתו, משום חריגותה ומשום שהנאשם מסיים את השיחה באומרו שישוב וידבר עם העדה, דבר שלא עשה. כך משאיר הוא הרבה סימני שאלה בגרסתו כמו גם רצונו, כתענותו, וחurf מה שקרה, לשיטתו, לרשותם את האחות מר' להשיכן שלום בין ובין המתלוננת.

בעודתה מדגישה העדה, כמו יתר בני המשפחה, את מה שאמרה באימרותה (ת/26) על הפחד שאח' במשפחה מיומים שהשמיע הנאשם בפני המתלוננת, ועל החלטתם להתאסף בקיובץ ג' המוגן כדי להחליט כיצד לנוהג (עמ' 71-72 לפroxokol).

העדה מר', אשר מכירה את אחותה (המתלוננת), ידעה לספר שבפגישת עימה ביום חמישי המתלוננת נראתה מזורה, עצובה ומבוהלת. כמו כן, באימרות העדה מופיע הדיווח ששמעה מהמתלוננת על שקרה לה ביוםיהם האחרונים ובכלל זה האליםות שספגה, כליאתה והניסיונו לחנוך אותה. העדה מדווחת על סימנים חרולים שראתה על המתלוננת מצד שמאל ליד הכתף ובאזור עין לימפה במצלמתה של המתלוננת, לבקשתה.

העדה, כמו יתר בני המשפחה, אינה מבקשת להשאיר לשוווא את פניהו ראיון ראשון שהתוודה לו וכי בעבר לא סיירה המתלוננת על כל מעשי אלימות מצד הנאשם מלפנים.

העדה העידה כי בעת שהגיעה לקיובץ ג' בעבר, פגשה במתלוננת לאחר שהיא כבר נבדקה בבית החולים, אז כבר המתלוננת הייתה מגובשת לצורך להגש תלונה במשטרת כנגד הנאשם וזאת לאחר שהמתלוננת דיברה עם חלק מבני המשפחה ועם עובדת סוציאלית של בית החולים, שפגשה בה במהלך הטיפול הרפואי, בעיטה של אלימות שבוצעה מצד בן זוגה.

ה. גרסת הנאשם:

43. הנאשם, יליד 1970, העיד כי בעבר התגורר ברעננה ועבד במיזוג אויר עד שבסנת 2005 עבר תאונת דרכים ועקב פציעתו הפסיק לעבוד. הנאשם הכיר את המתלוננת בשנת 2011 דרך אתר הכרויות, עבר להתגורר עימה ב..., ובמסגרן לאירועי כתב האישום עבר להתגורר עימה בדירה שכורה אחרת בעיר.

44. באשר לארועים הנטען נגדו העיד הנאשם כי ביום שני בעבר, בזמן שהמתלוננת דיברה בטלפון עם אחותה המתגוררת ב..., נוצר ביניהם ויכוח בנושא ארוחת הערב שהגישה לו המתלוננת, בסופו יותרו הנאשם על הארוחה והלך לשון לבדוק בחדר השינה בצדינו כי המתלוננת ישנה בסלון מאוחר והיתה בתקופת נידעה.

45. הנאשם העיד כי למחמת, ביום שלישי, הסעה אותו המתלוננת לבית הכנסת ושם המתינה להסעה לעבודתה, כמו בכל בוקר. הנאשם העיד כי אחיה"צ צור הביתה ולאחר שמתלוננת צזרה מעבודתה, ליוותה אותו למספירה, לבקשתו.

כשחזרו הביתה המתלוננת הייתה כעוסה בעקבות הוויכוח על ארוחת הערב יומם קודם לכך, ולא הראתה נוכנות לכלת עימנו לאירוע בר המצווה של משפחת מוי, שנערך באותו ערב. הנאשם צי "התחנן" אליה, כלשונו, כי יילכו יחד לאירוע אר המתלוננת סירבה, ועל כן ביקש הנאשם מחבריו מר ר' כי יאסוף אותו לאירוע. הנאשם צי מיהר להתארגן אך המתלוננת עיכבה אותו ונכנסה לhattaklah לפניו על מנת שלא יהיה מוקן כשחבריו יגיעו לאסוף אותו (שורות 17-19 בעמ' 81 לפרטוקול).

במהמשך העיד צי ניגש אל המתלוננת פעמיים נוספת ובקשה מממנה כי יילכו יחד לאירוע אר המתלוננת עדמה על סיורבה ואמרה לו כי בכוונתה לכלת לאירוע בלבד, דבר שהוביל לו ויכוח והשמעת עלבונות הדדיים, במסגרתם אמר למתלוננת כי גיגע ממנה בכל פעם ששכב עימה (shoreה 30 בעמ' 81 לפרטוקול).

הנאשם במהלך עדותו הצר על שהעליב את המתלוננת בויכוח ביניהם, אך הכחיש בתוקף את המיחס לו על ידה.

הנאשם מכחיש כי שבר כוס וمبرשת שיער על הרצפה, והוסיף כי בהמשך לאמר לעיל נכנס לhattaklah אך לא הספיק להתארגן עד שחברו ר' הגיע לאסוף אותו, ולכן אמר לו לנסוע, כי לא רצה לעכב אותו.

הנאשם הוסיף והעד צי בהמשך לאמר צלצל לבעל האירוע - מר פ' - ואמר לו **"שהיא (המתלוננת) לא רוצה שאני אבוא, אז אני נותן לה שהיא תלך לאירוע"** (shoreה 7 בעמ' 82 לפרטוקול). הנאשם צי בסופו של יומם הוא הלה לישון בחדר והמתלוננת הלכה לישון בסלון בצדינו צי **"לא אימתי עלייה, לא הרבהתי לה, לא הרמתי מברג"** (shoreות 11-12 בעמ' 82 לפרטוקול). הנאשם הדגיש כי לא מנע את יציאתה של המתלוננת מהabit ולא ניסה לחנוך אותה (shoreה 21 בעמ' 82 לפרטוקול) וכשנשאל מדוע ייחסה לו המתלוננת את המעשים ענה כי **"בגלל כל המצב שחושו שאחננו נשואים, אני משער כך, והוא ידעה שהוא חולך להיגמר, היחסים בינינו, זהה בغالל הויכוח שתיארתי ומהילים שאמרתי. لكن לדעתו היא המציאה את העלילה"** (shoreות 29-31 בעמ' 82 לפרטוקול).

מצין, כי גם בעימות שנערך בין המתלוננת ובין הנאשם חזר הנאשם על גרסתו כי לא תקף אותה, ולדבריו הוא רק לא דיבריפה אל המתלוננת במהלך הויכוח שניצת ביניהם (shoreות 85-88 בעמ' 4 בת' 12).

46. לעומת זאת, ביום רביעי, העיד צי המתלוננת הסיטה אותו לבית הכנסת וחיכתה להסתעה לעבודה כפי התנהלותם כל יום. הנאשם צי חזר הביתה משומם שבסבל מכabi ראש חזקים ומשומם שלא אכל ולא שתה, החשיך את החדר והלה לישון כדי שכאב הראש יחלוף (shoreות 28-31 בעמ' 83 לפרטוקול).

הנאשם צי המתלוננת הגיעו הביתה ומיד הלכה לארוחת ערבית אצל משפחת מוי שהזמין אותה, לאחר שלא השתתפה באירוע בר המצווה ביום קודם לכן, ולדבריו **"...זהו. בזה נגמר"** (shoreה 1-2 בעמ' 89 לפרטוקול). הנאשם הכחיש כי ביקש מהמתלוננת שתביא לו כדורי לכאב הראש וכי תקף אותה מינית (shoreות 6-9 בעמ' 84 לפרטוקול וshoreה 1-2 בעמ' 92 לפרטוקול). בהמשך העיד הנאשם צי המתלוננת חזרה לדירה והביעה לו אוכל בליווי בני הזוג מוי (shoreה 13 בעמ' 84 לפרטוקול), הלכה לחדר, לקחה כמה דברים בשקייה, כאשר הוא בהזדמנות זו התנצל בפניה על כך שלא דיבר אליה יפה. לדבריו, המתלוננת עזבה עם בני הזוג מוי לביטם ולמחירת צלילה אליו כדי לדעת האם בכוונתו לעזוב את הדירה או להישאר בה ולשלם את מלאו דמי השכירות.

47. אדון בגרסתו של הנאשם - אשר היה עד ההגנה היחיד - ביתר פירוט, בפרק הערכת עדותו, למפורט להלן.

טענות הצדדים:

48. המאשימה עותרת להרשות הנאשם על פי עדותה של המתלוונת, שהיא אמונה, מהימנה ומדויקת, ועל סמך ראיות נוספות חיצונית התומכות בגרסתה.

לדידה, את גרסת הנאשם יש לדוחות בשל חוסר מהימנות ובשל סתרות פנימיות. המאשימה טוענת כי גרסת הנאשם אינה אלא גרסה פתאללה, שבנקודות רבות נסתרת מתוכה, ואני מתישבת, לא עם ההיגיון ולא עם יתר הראיות שהובאו.

49. הנאשם עותר לזכותו.

לשיטתו, גרסת המתלוונת שקרית ועודותה, לטענותו, בלתי אמונה, בניסיבות בהן ראיות שהובאו, סתרו אותה. לדבריו, המתלוונת מבקשת לנוקם בו על שלא החligt לשאת אותה לאישה, ועל כן גם מוכנה להעליל עליו דברי שקר.

ז. דין והכרעה:

50. עבירות בגין עבירות אלימות במשפחה, מאופיינות בכך שהן נעשות בדרך כלל בין כתלי הבית, בהסתדר, ללא נוכחות אחרים. אך יש להוסיף את הקושי של קרובן העבירה להתלוון על המעשים שנעשו לו על ידי בן משפחה ובכלל זה בן זוג עימו מקיימים משק בית משותף, גם אם לא מדובר בקשר נישואין פורמלי, במיוחד כשהקורבן מרגיש מאויים, מפוחד ופגוע, לא רק מבחינה גופנית אלא גם מבחינה نفسית.

בנסיבות אלה, יש לנகוט במשנה זהירות בבחינת הראיות. מחד, יש לזכור כי בשל אופי העבירה אין נמצא עדי ראייה שהיו עדים למתרחש ושיכולים לטעון בגרסת המתלוונת, אך מאידך יש לזכור את גרסת הנאשם הטוען לחפותו, שגם אין עדים שהוא במהלך האירועים הנטוועים, היכולים לתמוך בו.

פיתוח גרסת המתלוונת:

51. עדות המתלוונת היא ראייה עיקרית בהכרעת הדיון והנדבר המרכזי בראיות המאשימה.
המתלוונת העידה בפנינו, ועקב בכך אגדול פירטה את השתלשלות האירועים, כמבואר בגרסתה דלעיל, באופן מדווד, שໂ考ול, ללא כל הפרזה. במקומות שיכולה לטעון גרסתה, הפנתה למקורות חיצוניים, כך למשל סיפרה על ניסיונו של הנאשם להחדיר מברג לאוזנה ולעיניה, בציינה כי המברג היה בהישג יד, על השידה שליד המיטה, משומם מעבר הדירה של בני הזוג שהתרחש בסמוך ושבettyו נדרש לכלי עבודה באופן זמין. כך גם היה המפתח השודי זמין, בחדר השינה באמצעותו אים הנאשם לפגוע במתלוונת.

המתלוונת העידה ארוכות כשהיא מצאת את זיכרונה ומקפidea לדיק בפרטיהם, כך פירטה על תחילתו של ויכוח זני, לכאהורה, שהתרפתח ביום שללחמתה לריב אלים ואשר ביום שלאחר מכן הסתיים בהסלמה נוספת וחמורה יותר בהתנהגות הנאשם, שהתבטאה לא רק במעשי אלימות אלא גם במעשים מגנים וניסיון למעשה סדום.

המתלוונת גוללה את מסכת האירועים שעברה בצורה סדרה ומובנית, האופיינית רק למי שחווה חוותות אלה, כאשר אין היא מدلגת גם על תיאור שיש בו סמן שיכול להתרפרש לטובת הנאשם, כך מצינית המתלוונת כי בלילה יום שלישי כאשר הנאשם אסר עליה לצאת מחדר השינה, נערר הוא לבקשתה והדליך עברורה מנורת לילה (שורות 2-1 בעמ' 34 לפרטוקול).

המתלוננת במהלך עדותה תמכה את שקרה לה גם בתיאור מפורט של תנוכותיה ושל מנה גופו של הנאשם ביחס אליה; והדגישה כי כאשר הנאשם העביר את המפתח השודי מעל ראשה והניח אותו על המיטה היא הייתה במצב של שכיבה ואילו הנאשם היה מעלה (שורה 28 בעמ' 33 לפורתוקול); בדומה, הדגימה בידה הימנית תפיסת הלסת ומשיכתה כאשר תיארה את מעשו של הנאשם כניסיונו להחדיר לפיה את איבר מינו (שורות 14-15 בעמ' 35).

עוד ניתן, כי המתלוננת במהלך חוקיותה במשפטה ואף בפניו עשתה מאמץ לשמר על מגש שקל ולא מתלהם, אך גם לא נגרה לעימות קולני ופוגעני עם הנאשם בעת שנערק העימות ביניהם, הגם שה הנאשם מספר פעמים הרים את קולו בהתרסה כלפי.

52. מהימנות המתלוננת נקבעת על סמך התרשםות מأופן עדותה, לה אני נותנת ערך ומשקל בעקבות התרשםות בלתי אמצעית ממנה, כל זאת מצד ראיות חיצונית שהובאו, כפי שיפורט להלן.

בבחינת עדות המתלוננת בהשוואה פנימית בין חלקיה העדות ובבחן השכל הישר וניסיון החיים, מצאתי אמיןות, מהימנות וקוורנטז, כאשר באופן עקבי חוזרת המתלוננת על גרסתה הנו בחקירה ראשית והנו בחקירה נגדית.

ר' דברי כב' השופט ע' ארבל בע"פ 6643/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 7.3.2007), כאן לשנה;

"מקובל עלי כי על בית המשפט לנ��וט זירות רבہ בקייעת מצאי מהימנות. קייעת מצאי מהימנות אינה עניין ל"תחשויות" גרידא, אלא היא צריכה להיות פרי מכלול של שיקולים, כהיוינה הפנימי של העדות, עמידה בבחן יתר הראיות בתיק, הקוורנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולמים מן העדות והתרשםות מأופן מסירתה. יחד עם זאת, גם בהינתן העובדה שככל אדם מביך בדרךו למצבי לחץ ומתמודד באופן שונה עם אירועים טריאומטיים, אין סבורה כי ניתן או רצוי להקל ראש בערכה של התרשםות הבלתי-אמצעית מן העדים העולמים על דוכן העדים, מספרים את סיפורם וnochפיהם ברגען חולשה, מבוכה וכаб.".

ברוח הדברים הללו בחרמתי את עדות המתלוננת לפני ולפנים, ומצאתי ליתן בה אמון מלא.

53. המתלוננת חרף המבוכה והקושי להזכיר בנסיבות חמורות שנעשו בה על ידי בן זוגה, עימו קיימה יחסים אינטימיים יותר משנה במגוונים מסוותפים, כשל הפרק רצונה להינsha לו, העידה באופן מפורט וגלו על שקרה גם כשהעובדות, לכאהה, לא היו נוחות לה; אך למשל העידה כי ביום רביעי כשהגיעה לדירה המשותפת ראתה את הנאשם למרותה שסבירה, כפי שאמר לה, כי כבר לא יהיה בדירה המשותפת כשתחזור בשל כוונתו לחזור לביתו ברעננה - חרף זאת לא עזבה את הדירה מיד. המתלוננת שזכורת אירועי יום קודם והאלומות כלפייה, לא בורחת מהדירה באופן מיידי, ומוצאת להיעתר לביקשת הנאשם לחפש לו כדור לשיכון כאבים ולהביא לו מים, אך נקלעה לאלים חמורה מצידיו גם בזו הפעם, במעשה מגונה וניסיון ל谋שה סדום. רק כשהניחה לה הבינה כי עליה להימלט מהדירה והפעם עשתה זאת במהירות. בנסיבות אלה בורחת המתלוננת מהדירה, כשבישותה רק ארנק ומכשיר טלפון נייד.

סבירה אני שיש ליתן אמון במתלוננת אשר לא חסכה בתיאורים ומתן פרטים, שנותנים נורך ואמינות ל"גראין הקשה" של העבירות שבוצעו על ידי הנאשם, במתן תיאור מפורט לאירועי يوم שלישי, כיצד הצליח הנאשם להשכיבה על המיטה, כשקדם רק ישבה עליה, לרכן מעלה ולתקוף אותה תחילת שניסה להכינה לאוזנה מברג, אחר כך כשהעביר מעל ראשה מפתח שודי ובהמשך שהביא לכליאתה.

תיאור דומה נתנה המתלוננת שמספרה כיצד הצליח הנאשם ביום רביעי, בעורמה יש להציג, להביא את המתלוננת, שהופתעה לראותו בדירתם המשותפת, לצד מיטתו, בבקשתו כי תביא לו כוס מים, כשהוא מנצל הזדמנות זו לשוך אותה למשה ולתקוף אותה, פיזית ומינית.

המתלוננת בהשתלשות האירועים אינה חוסכת גם במסירות פרטים שאינם נוחים לה, כך ספירה כי הנאשם ניסה באירוע מיום רביעי להחדיר את איבר מינו לפיה, כשהוא אוחז בה בלבשת והיא מסרבת ומסיטה ראה הצד לצד. המתלוננת מדיקת בתיאור, לא מעכימה את שאירע, ועומדת על כך שהנאשם לא הצליח להחדיר איבר מינו לפיה, הגם שהיא מאוד קרובה לעשות כן. באותו נסיבות גם העידה כי גישה את כל שניין כדי להפסיק את מעשיו של הנאשם, שהזיכרה לו את שידע כבר מיום חמישי, שהוא בתקופת נידה ועל כן אסור לו לגעת בה, עובדה שלבסוף הביאה את הנאשם להפסיק את מעשי האלימות כלפי.

54. המתלוננת אינה مستפקת במהלך עדותה בתיאור עובדתי של המעשים אלא גם מעידה על חששותיה, הרגשותיה ופחדיה. עבנין זה אפנה לתיאור חששות החנק והפחד כי יקרה לה הנורא מכל כשניתה הנאשם להכנס מברג לאוזנה ולשם כך גם הזיכירה את אמונתה באלוקים.

תיאור המתלוננת על שאירע הוא תיאור מפורט המתישב עם התרשומי כי מדובר בתמונה אמיתית מ תוך חוות קשות שעברו על המתלוננת באירועים שהלכו והסליםו.

55. גם דרך חשיפת האירועים ע"י המתלוננת משמשת חיזוק לגרסתה ולדוחית גרסת הנאשם לפיה מדובר בתלונת שווא. האירוע שהתרחש ביום שני עליון אין חולקים הצדדים, היה ויכול שהוגש לנאשם על ידי המתלוננת וגרם למתח בין השניים.

המתח הביא לאירוע שהתרחש ביום שלישי, עת בקשה המתלוננת לлечת בלבד לביר המצווה אצל חבריה משפחתי מו'. הנאשם לא היה מוכן ליותר על השתתפותו בבר המצווה, ועל כן הודיע תחילת כי יילך לביר המצווה עם חבר, מר ר'. מר ר' אכן הגיע לבית הנאשם לאסוף אותו, אך הנאשם לא היה מוכן, ולכן מר ר' הלך מהמקום; כל זאת עוד לפני האירוע האלים שהתרחש מאוחר יותר, בו הנאשם תקף את המתלוננת ואסר עליה לлечת לביר המצווה, תוך כליאתה בדירה עד הבוקר.

הסיכון האלים שהתרחש ביום שלישי היהו מבחינת המתלוננת סוף פ██וק לקשריה עם הנאשם והעובדת כי לא הלכה להتلון במשטרה אודוטו או לא ספירה לאחרים, נבעה מכך שפחה מאויומי של הנאשם, כפי שהעידה. כל זאת על רקע העובדה שטרם הפינה באותו שלב את חומרת המעשים שנעשו בה, כפי שהעידה על עצמה בכנות הרבה.

ביום רביעי, כאמור, הגיעו המתלוננת לבitem המשותף, הוא הבית היחיד שהיה לה, במידעה כי הנאשם לא יהיה שם; וכך נוצרו התנאים עבור הנאשם להושא בביצוע מעשי החמורים כלפי, שלא רק התבטאו במעשי אלימות אלא גם בתקיפה מינית.

בשלב זה החלה המתלוננת לשטוף את סביבתה הקרובה במעשים שחוויתה מצד הנאשם, לראשונה במהלך הקשר עימיו, ומספרה לחברתה גב' מ', שאל ביתה צסה מפני הנאשם את שאירע, אם כי באופן חלק. בהמשך, כשהתקשרה אליה אמה, שחשתה בקהלת דבר מזער ודרשה לדעת מה קרה, ספירה המתלוננת גם לה את שאירע, והפעם לפרטי פרטיים.

בנסיבות אלה, התאספה כל המשפחה אצל אחיה המתלוננת בקיבוץ ג' ביום שלמחרת, מושם שככל המשפחה הרגישה מאוימת בעטיו של האים שהשמיע הנאשם באוזני המתלוננת, כלפי כל המשפחה. בהמשך, המתלוננת החליטה בסיום

אםה לлечת בבית החולים לבדיקה רפואית כדי לאמוד את פגיעה הפיזית לאחר שהותקפה, שם פגשה בעובדת סוציאלית שעזרה לה בשיתוף עם משפחתה להבין את חומרת המעשה, וחיזקה אותה במחשבתה לפנות למשטרת להגשת תלונה, כפי שעשתה ביום לmachteret.

אמור מעתה, דרך חשיפת האירועים המובנת והסדרה משמשת חיזוק לעדות המתלוננת, ובוודאי שאין בה רצון להעליל.

56. אין בפנינו עלייה, שהרי אם בעילה מדובר, התולנה הייתה מוגשת כבר ביום רביעי בבוקר על אירועי ים שלישי או ביום רביעי בערב ולא במועד שהוגשה, קרי, רק לאחר שחומרת המקלה הובנה והופנמה על ידי המתלוננת בסיווע משפחתה ועובדת סוציאלית של בית החולים.

המתלוננת נדרשה, כפי שהוכח בפנינו, תוך יום יומיים לשקלן מחדש את טיב מערכת היחסים עם הנאשם שנסמכה כנה, במסגרת חשבה להתחנן עמו, מערכת שמסתיימת באחת. כך גם נדרשה להתגבר על פחד שהטיל בה הנאשם לבת תלון ולבנה כי המעשים שנעשו אין להם פתרון בשל חומרתם, אלא בדרך של הגשת תלונה במשטרה. באלה הנسبות אין לראות פגם ולא אבן של פגם בנסיבות התלונה שהוגשה במשטרה ביום שישי בבוקר.

ניתוח גרסת הנאשם:

רראשית אצ"נ, כי הנאשם בעדותיו הותיר רושם בלתי אמין ולמשמעותו מצאתי שלא ניתן למסורו כל משקל.

הנאם העיד כי אהב את המתלוונת ואף חשב להתחנן אליה. לגרסתו, למרות שמנאל הוא אורך חיים דתי החליט לגור עם המתלוונת תחת קורת גג אחת, לנhalb עימה משק בית משותף, לקיים עימה יחסי אינטימיים ואף לשדר לסייעיה הקרובה כי הם זוג נשוי. לדבריו, משומ שידע כי למתלוונת היו בעיות פוריות בעבר בגין התגרשה מבعلا, בחר קודם שהמתלוונת תיכנס להרionario אחר כך להתחנן אליה.

הנאשם עומד על כך שתלונות המטלוננט שקריות וمبرוסות על עילית שווא.

באיירטו הראשונה במשפטה ת/10, לאחר שבאיימה קודמת (ת/7) סירב להיחקר מבלי שייפגש עם עורך דין, ענה כדלקמן:

58. בשאלת מדוע המטלוננט שרצה להתחתר עימו, יעליל עליו, כאשר דווקא הוא זה שעיבב את ההחלטה להתחתר, ענה בכמה טעמים שונים זה מזה ופעמים סותרים זה את זה;

"ש. למה שנ' תשקר? ת. אין לי שמאץ של מושג" (שרה 20).

ובהמשר הוסיף;

"ש. למה שנ' תשקר? מ

דא עקא שבmarsh, המניעים להגשת תלונה על פי גרסת הנאשם מתרבים; כך אמר שהמתלוננת הגישה תלונה נגדו משום שהוא אזהר אותה כשה אמר לה בויזוכו בינהם כי בכל פעם שקיים עימה יחסי מין נגעל ממנו (ת/12 - העימות), סיבה שככל לא אוזכרה קודם.

בmarsh העיד כי המתלוננת הגישה תלונת שווה כשהביןה שלא יתחנן אליה זאת עתה כדי שתוכל להסביר את התנהלותה ואורח חייה - חיים משותפים עם גבר ללא נישואין - לسببתה הקрова שחוונה כי היא נשואה.

לכל אלה יש להוסיף נימוק נוסף שנזכר רק בעדותו של הנאשם בפנינו, כשהעד שהמתלוננת הייתה פגעה ממנו כשחוודע לה כי בטרם חתונה יעשה הסכם ממון על רקע כספים שעמידים להשתלים לו מחברת הביטוח, בעקבות תאונת דרכים קשה בה היה מעורב בשנת 2005, נימוק שהינו בגדר "עדות כבושה" שאין אני מקבלת (עמ' 85 לפרטוקול).

59. עיון בהסבירו של הנאשם מלמד לא רק על חוסר עקביות אלא על חוסר היגיון. כיצד זוגיחי יחד, שוקל להתחנן ולהודיע ילדים משותפים, כאשר מחלוקת שגם המתלוננת רצתה במיסוד הקשר, בלי כל סיבה ברורה באחת מתחפות הקערה על פיה.

60. הנאשם בעדותו עשה רושם כדי שחווש טفح אך מסתיר טפחים; כך מוכן להיעד ארוכות בנושאים שאינם בלבית המחלוקת ולקוצר בנושאים שבמחלוקה. בנסיבות אלה הנאשם היה מוכן לספר בפרטוקול על בעיות הפiores של המתלוננת אך על המעשים המזוהים לו המעת בדיבור, כמו למשל מתן הסבר מדוע המתלוננת נסה מביתם ביום רביעי אף מבלי לקחת את חפציה האישיים.

61. אלא מי, שאם בוחנים לעומק את גרסתו, בין השيطין מתבהרת התמונה כולה, התומכת בגרסת המתלוננת ולא בגרסהו, כך למשל מתאר הנאשם את הויזוכו שהיא לו עם המתלוננת בדבר ההליכה לביר המצווה, כשהוא מדגיש כי המתלוננת התכוונה ללכת בלבד והוא ישאר בבית.

عيון בדברי הנאשם מלמד על התנהלותו הפסולה, התומכת בגרסת המתלוננת לפיה הוא סבור כי הוא "המלחיט" מיילך לביר מצווה ועל פי ישק דבר, וכלשונו בעמ' 82 לפרטוקול, שורות 9-5:

"...יצאת מהמקלחת, התארגנתי, ראיתי שהיא הייתה נחושה שלא אלך. התקשרתי לבעל האירוע, אמרתי לו שהיא לי ויקוח עמו ואני לא רוצה שאני אבוא, אז אני נתן לה שאלת לארוע, היא גם יותר חברותם, עוד לפני שבאת לכרמייאל. פ' ביקש לדבר איתה, היא בכתה להם ולא רצתה גם היא ללכת לארוע". (הדגשה שלי - ר.פ.)

לאלה יש להוסיף סתרה נוספת בגרסהו, שהרי אם החליט לבסוף לתת למatform לlecת לאירוע בר המצווה, מדובר במקרה מזמין התוצאה היא, אחרי הכל, שלאיום בר המצווה היא לא מגיעה? לנאמן הפתורונים.

בעניין זה יצאין כי אישור להזמנת מוניות מתחנת מוניות "עشر" ע"י המתלוננת יש לא רק בעדותה (עמ' 33 לפרטוקול) אלא גם במוצג ת/18 שהוגש בהסכמה בתיק המוצגים, שם נבדקה ואושרה הזמנת המונית, האמורה.

62. גרסת הנאשם היא פתתלה ובلتוי אמינה, כך גם אופן הצגתה זו באמורתו במשטרתו והן בבית המשפט. כדוגמה יצאין כי במהלך העימות עם המתלוננת, כשהמתלוננת מספרת את שאירע ביום רביעי והaint מכך וטוען לעיליה, מוסיף הוא בתגובה לטענות המתלוננת, על מעשים מיניים שעשה בה, כי יש לדוחות טענותיה, שכן הדברichi ביחס אליו לראות כל דופי בכך שהוא מתקלח ויצא ערום מהמקלחת וכלשונו בעימות [ת/12]: "אני לא הוציאתי את איבר המין

שלו. אם אני יוצא מהמחלוקת עם מגבת ומתלבש בחדר שינה זה נקרא להוציא את אביר (צ"ל "איבר" - ר.פ.) **המין עליה**" (שרה 142).

בתגובה מטיחה בו המטלוננט, ובצדק, כי ביום רביעי כלל לא התקלח, וכי המחלוקת עניינה ביום שלישי, כשחשב להתארגן לצאת לביר מצואה, כאשר ביום רביעי היה בכלל בmittah וטען לכאבים שריטקו אותו אליה.

הנאשם שמבין את התקלה, מתפרק בעימות לתוך דבריה, אומר מיללים ומשפטים שאין בהם כל הסבר לסתירה ולביסוף, ללא כל היסוס מבקש מהחוקר למחוק הכל (ת/13 ב' עמ' 10 בשורות 4 ו-15). עינינו הרואות את התנהלותו הנפוצה של הנאשם שבמקום להתמודד עם הסתיירות שהתגלו עמו בגרסתו, מבקש להעלים אותן; התנהגות שאין בה אלא חוסר אמינות היורדת לשורש העניין.

33. הנאשם מבקש בצר לו לגייס את נכותו ותחלואיו, כהוכחה כי מה שמיוחס לו אינו בר ביצוע על ידו; כך טען למגבלות פיזיות רפואיות, ואף הוסיף מגבלה בזקפה, כנימוקים לעליית השווואה עמה הוא צריך להתמודד.

גרסתו של הנאשם אין אני מקבלת, ולא רק מפני שהופיעה לראשונה בעודתו, אלא משומע עדות העדים האחרים שהעדיו על כשרו של הנאשם יכולותיו הפיזיות חרף מגבלותיו. ודוק, במועד האירועים אין חולק שהנאשם הלך בעזרת קבאים גם למשפחה מוי' שהזמןה אותו ואת המטלוננט לארכאה בשבת, מרחק של קילומטר לפחות.

34. הנאשם הגיע מקבץ מסמכים רפואיים (נ/2-נ/3) מהם ניתן ללמוד כי נפגע בתאונת דרכים בשנת 2005, אלא שבעדותו לא הכחיש את עדות המטלוננט כי בתקופה שבה חי עימה הלך לטיפולים בטבע מוגבלים לכולתו (הליכה בנחל הבניאס), וכן לא הכחיש קיומו של ארגז כלים בבית, בחדר השינה, בו נעזר לצורך ביצוע עבודות המתאימות לכולותיו והדרשות מעבר דירה.

35. לסייעם, סבורה אני כי אין ליתן כל אמון בגרסת הנאשם ואת גרסתו לפיה המטלוננט העיליה כנגדו עלייה שווה, יש לדחות.

לשיטתי, גרסתו המוקנית והפתלתלה של הנאשם, מוסיפה חיוך לגורסת המטלוננט.

ח. חיזוקים חיצוניים נוספים לגורסת המטלוננט:

מצבן הנפשי של קורבנות עבירות מין:

66. הלכה היא כי ראייה על מצב נפשי של קורבן עבירות מין, מהוות ראייה עצמאית היכולה אף להיות סיווע, במקרה הנדרש, לשם הרשעה בדיון. ר' ע"פ 950/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 561 (1982):

"**זכור, הלכה פסוקה היא, שמצבה הנפשי של המטלוננט, כפי שהוא נראה לנונגשים אתה לאחר המעשה, יכול להיות סיווע לעדות, כי המעשה נעשה בעל כורחה, אם על אותו מצב נפשי העידו עדים אחרים... טעמו של דבר הוא, כי מצבה הנפשי של המטלוננט בזמן מסוים הינו עובדה שאינה תליה בעדותה הראשית, וכך שסימנים בכופה של המטלוננט כגון סריטות או חבלות מהוים עובדה נפרדת לנ"ל.**"

כן, ראו דברי כב' השופטת ט' שטרסברג-כהן, בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 234 (2002):

"הלכה היא כי ראייה על מצבו הפיזי והנפשי של קורבן אונס היא ראייה עצמאית היכולה להיות חיזוק לגירושתו ואף למלא את דרישת הסיווע, שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירות מין על סמך עדות ייחודית של קורבן העבירה".

וכן לאחרונה, דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.2012), בפסקה 102:

"אין חולק כי ראיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חסיפת גרסה מהוות חיזוק ראייתי מקובל ונפוץ למדי בפסקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות מין."

מצבה הנפשי של המתלוונת:

67. המשימה הביאה עדויות של עדים אשר פגשו את המתלוונת סמוך לאירועים המתוארים בכתב האישום, אשר מלמדים על מצבה הנפשי.

בעניין זה אפונה לעדות הגב' מ' אשר פגשה במתלוונת, שבאה אליה במנוסה מדריתה ביום רביעי הערב, לאחר שהנאשם נ Heg באלימות וביצע בה מעשים מגונים וניסיין למעשה סדום.

העדה העידה, כמפורט לעיל, על הבלה שאחזה במתלוונת כשאמרה לה: "הצילי אותו הוא רוצה להרוג אותו", על הבכי, הקושי והמבוכה לדבר ולספר את שקרה לה, מעבר לאמירה כללית כי הותקפה על ידי הנאשם.

על מצבה הנפשי של המתלוונת, על הפחד והחרדה, העידו גם האם הגב' ח' יותר בני המשפחה (האחות מר' והאחות ג').

בעניין זה אצינו כי עדויות העדים על האירועים שקרו למתלוונת, כפי ששמעו מפה, אין בדעתנו להתיחס אליהן לאמתונות תוכנן בהיותן עדויות מפי השמועה. ברם, אם תיטען הטענה כי תלונת המתלוונת היא "עדות כבושא", כי אז עדויות העדים, שמתknבות לעצם האמרה (ולא לתוכן), יש בהן כדי ללמד שאי תלונת המתלוונת "עדות כבושא", שהרי כבר מיום רביעי, ספירה המתלוונת את אשר אירע לה תחילתה לבב' מ', אם כי באופן חלקי, מיד לאחר מכן ובאופן מלא לאמה בשיחת טלפון.

דא עקא, שהתרומות העדים בדבר מצבה הנפשי של המתלוונת, אין היא עדות מפי השמועה, שהרי התרומות זו קלטו הם בחושיהם, ועל התרומות העידו כאמור, בבית המשפט כפי שפורט לעיל. לעדויות אלה מצאתו ליתן משקל רב, בהיותן עדויות מוקפות במסירת הפרטים, שקולות ולא כל הגזמה, חלון עדויות של בני הזוג מוו' שהו' חברים משותפים של המתלוונת ושל הנאשם.

תעודת חדר מין:

68. ביום חמישי הגיעו המתלוונת לחדר מון, לבדיקה, לאחר שהותקפה על ידי הנאשם. תעודת חדר מון מתעדת את דבר פגיעהה כאשר הטעם העיקרי לפניה, כפי שהעדיה המתלוונת, היה נועז בבקשתה לבדוק האם נגרמו לה נזקים וחבלות הדורשים טיפול רפואי.

וכך נאמר בפרק תלונות במסמך הרפואי מחדר המין [ת/1];

"לפני יומיים לדבריה הותקפה והוכתה, זכרת פרטיה האירוע, לא הקיאה...", ובהמשך

"...בַת 31 שָׁנִים לְדִבָרִיה לִפְנֵי יוֹמִים הַוְתָקֶפה עַל יָדֵי בֵן זָוג שָׁלה, מַתְלוֹנָנָת עַל כָּאָבִים
בָצֹואָר וְכַתְף יִמְין..."

המתלוונת כפי גרסתה וכפי המתוועד במסמכים הרפואיים נגעה במספר איברי גוף, עת הנאשם רכן מעלה בשני הימים (ביום שלישי וביום רביעי), הפעיל כוח על הזורע שלו ועל החזה, במיוחד כשריתק אותה למיטה וכשדחף בכוח את הcriticת לפניה ואת חולצתו לפיה, על מנת להשתתקה. בהמשך גרם הנאשם חבלות בלסת של המתלוונת כשהחזיק בה בלסת בכוח בניסיון להחדיר את איבר מינו לפיה, חרב התנגדותה והסיטה פניה מצד לצד.

בала הנسبות, נמצא חיזוק נוסף לגרסת המתלוונת בתלוונתיה בחדר מיוון ובעיקר במצאים הרפואיים שמאשרים את התלוונה ואת תוצאות המעשים שביצעו ע"י הנאשם, וכן נרשם בסיכום הביקור בבית החולים (ת/1) על הממצאים שנמצאו:

**"בית חזה ונשימה: רגשות בצלעות שמאל...
רגשות במשוש בצד ימין של הצואר מעל הטרפזיות...
רישות גבוהה שימוש גבול תחתון של לשת תחתונה באיזור קדמי לשדר Masseter ...
ニידות דרגה 1 שנ 47, עם רגשות גבוהה שימוש... ישן סימני ס्रיטות על
הכתפיים..."**

בתעודה הרפואית קיימ תיעוד לימי הפגיעה הקהה והרגישויות באיברי הגוף בהתאם לתלוונתיה של המתלוונת, דבר שמחזק את אמינותה בראיות חיצונית.

69. טענת הנאשם כי הממצאים בתעודה אינם בעלי בקנה אחד עם התמונות שצולםו, וטענתו כי החבלות בגופה מקורה במקומות שמקבלת המתלוונת באופן תדר מהילדים בפעוטון בו היא עובדת, ומחלות שספגה במהלך מעבר הדירה שהתקיים בסמוך לאירועים- אני מקבלת.

התמונות שצילמה אחות המתלוונת [ת/2], המתעדות את חבלותה של המתלוונת, אמן אין באיכות גבוהה, אך די בהן כדי לאשש את החבלות המתועדות בתעודה חדר מיוון, כפי שנרשמו במסמך הרפואי, חבלות בזרועות ובקדמת החזה.

דומה כי דוקא הטענה החלופית של הנאשם, כי החבלות קיימות אך מקורן אחר, מלמדת כי גם הוא מסכים שחברות היו גם הין, אלא שיש להזכיר כי בזו הפעם מדובר בחבלות "חודיות למשעו של הנאשם, למשל רגשות גבוהה בלסת.

ה הנאשם בטיעוני מוסיף וטוען כי החבלות שמתועדות בזרוע ובקדמת החזה, הן ישנות ולא יכולות היו להיגרם ביוםיים (בימים שלישי ורביעי) בהם טענת המתלוונת כי הוכחה ע"י הנאשם.

עינתי בטענת הנאשם ומצאתו לדוחותה. ודוק, ד"ר בוריס בורוק בעדותו, בمعנה לשאלות ב"כ הנאשם, העיד כאמור כי אם עליו ליתן עדשה למועד יצירת החבלות בהסתמך על התמונות ת/2, כי אז להערכתו החבלות נגרמו יותר מימהה לפני צילוםן, קרי ביום רביעי ובעיקר ביום שלישי. עיוון בעדות הרפואי מלמד כי לא רק שאינה סותרת את גרסת המתלוונת אלא מחזקת אותה, לפיה הנאשם היכה אותה ביום שלישי וביום רביעי, כשאת הדגש על האלים הפיזית מוקדמת המתלוונת ביום שלישי (עמ' 42 לפרטוקול).

החיזוק לגרסת המתלוונת על ידי ד"ר בוריס בורוק אינו, אם כן, רק במתן תמיכה לפגיעות ולמועדן, אלא במתן החיזוק עמוד 23

לגרסתה, בנסיבות בהן עדות הרופא נשמעה **לאחר** עדות המתלוונת ובטרם ידעה המתלוונת כי הרופא עתיד למקם את החבלות המצולמות שנחבלה ביום שלישי ובעיקר ביום שלישי, כפי שהיא עצמה העידה.

הפגישה בנסיבות המתלוונת, הנאשם והזוג מו' ביום רביעי:

70. הפגישה של המתלוונת והנאשם עם הזוג מו' בבית המתלוונת, לאחר האירוע שהתרחש ביום רביעי, אושרה על ידי כל הנוכחים, גם שאף אחד מהם לא סיפר במשטרה דבר קיומה, גם לא הנאשם, אלא רק בעודותם בבית המשפט. המתלוונת הסבירה את הדברים בכך שרצתה למצויר מעורבות חברותיה, משפחת מו', בסכום לא להם, אך מודיעו הנאשם הסתר את האירוע? לנאים פתרונים.

הפגש עם הנאשם ביום רביעי היה ידוע גם לאמה של המתלוונת עוד משיחת הטלפון שקיימה עימה ביום רביעי בעבר ובמהלך הלילה, כפישה שאינה סוד, במיוחד שאודוטיה יודעים כל המעורבים; כך שאון רבותא וגם כשהחליטה המתלוונת להימנע מספר פעמיים עליה במשטרה, בסובירה שאין מדובר בפרט מהותי.

71. לפי עדות המתלוונת, אותה אני קיבלתי, הנאשם התקשר אל מר פ' וביקש ממנו כי יבוא אליו לדירה להביא לו אוכל לאחרأكل כל היום, ומשום שלא חשב טוב. הזוג מו' שידעו כי פרץ סכום בין המתלוונת והנאשם, שבמלווא היקפו לא עודכנו, הסכימו לבקשת הנאשם.

אני מקבלת את עדות גב' מ' שgam המתלוונת ביקשה להביא לנאמן לדירה אוכל, ובזהzmanות זו לחת פריטים אישיים שלא הספיקה לשברחה בחופזה מהדירה לבית משפחת מו', בעיתוי בו הייתה עוד נסערת ולא הפנימה את חומרת המעשים שנעשו בה. בהיותם בדירה ביקש הנאשם מהנאשם להישאר, ולדברי قولם, המתלוונת סירבה והתעתקשה לחזור עם הזוג מו' לדירתם לאחר שאספה, כගרסת הנאשם, מספר פריטים אישיים בשקייה (עמ' 84 לפרוטוקול).

אף שניתן לסביר שיש חוסר היגיון בהתנהלות המתלוונת - בשל הסכמתה להביא אוכל למי שתקוף אותה מינית ובאלימות אין בה כדי לפגוע במחימנותה, במיוחד שהמתלוונת מספרת את שאיירע ללא השמטת פרטים אלה, גם שכן הם נוחים לה.

ברקשור זה אזכיר את הפסיקה לפיה התנהגו של נגעי עבירות מן אינה ניתנת תמיד להימدد באמצעות מידת רצינאליות (דברי כב' השופט א' חיות בע"פ 2977/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.3.08, פיסקה 4); ע"פ 02/6375 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 429 (2004)).

אכן, אין לצפות שנפגע בעבירות מן יתנהג לפי מודל של סבירות, הניזון מאמת מידת שהולמת את נסיבות המקרא. לעניין זה, יפים דבריו של כב' השופט נ' הנדל בע"פ 10/132 **טוואצאו נ' מדינת ישראל** (5.9.11, פיסקה 8), אשר התייחס לטענת הסגנון כי המתלוונת, נפגעת עבירת המין, עשתה מאמצים לפגוש את הנאשם חרף מעשי, כהאי לישנא:

"**נפגע העבירה, ודאי נפגעת עבירת המין, אינו חייב להתנהג על פי מודל של סבירות,**
הניזון מאמת מידת שאינה הולמת את נסיבותה. השאלה אינה "האם אדם אחר היה מתנהג בצורה אחרת". קו הגנה משפטי זה אינו יכול לעמוד למעורר מבחינה משפטית... יש לקבוע את העובדות כהוועיתן, ואין לכפות עליהם סטנדרט של "הקרבן הסביר" שמלילא אינו נמצא. אכן, יש טעם בשאלות הסגנון בדבר התנהגות המתלוונת. על בית המשפט להתמודד עימן בשלב הבירור העובדתי. כך נהג.

משנקבו העובdot על סמך התרומות והתמודדות עם מרכיבות סיפור המקרה, אין לשלול אותו רק כדי לשמר על קו אחד בדבר התנהגות המוצפה מהפגע. בלבשכה פן נוסף של העניין, והוא שלעתים הנפגע אינו נבחר באקראי, אלא בשל הערכת העבריין את דבר כדיאות ביצוע העבירה".

וכן, ר' דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין, בפסקה ד' לפסק דין (שם), כדלקמן:

"אין נגעי עבירות מין "חייבים" להתנהג על פי מודל של סבירות. ואכן, אוסיף, כי פעמים התנהגותם של נגעי עבירות מין עלולה להיות חידה בענייני המביט מבוזע, אך על בית המשפט להשתדל לשים עצמו בנסיבות הקרבן תוך התבוננות אל כלל הנסיבות. אכן, ניתן בעולם המשי ובעולם הספרות, שיזכע על פער בין התנהגות "רצינליות" לתנהגות הנובעת מדחפים ומרגשות, ופחד הוא אחד מהם, ונימן להבין את הדברים על רקעו".

בע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.10), עמד כב' השופט י' עמיד על כך שיתכן אף מצב שבו קרבן עברית מין ירצה להיות את חייו במחיצת התקוף ואף להפגין כלפי חיבה (פסקה 87):

"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט שוקל בפלט ההיגיון ובוחן בעיניהם רצינליות את התנהגות העדים שבפניו, אך לא כך בעבירות מין. בתוי המשפט הכוון בכך שהתנהגותם של נגעי עבירות מין אינה ניתנת תמיד להימدد באמצעות מידת רצינליות למתבונן מן החוץ (ראו: ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 429 (2004); ע"פ 9458/05 רחAMILOB N' מדינת ישראל [פורסם בנובו], 15.5.2007]; ע"פ 7833/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנובו], 24.7.2006; ע"פ 98-99 לפסק הדין). כך, לדוגמה, בגיןוד "להיגיון" של המתבונן מן הצד, קרבן העבירה עשוי להמשיך להיות את חייו במחיצת התקוף ולעתים אף להפגין כלפי חיבה ולהפסיק את קרבתו (ע"פ 6643/05 הנ"ל, בפסקה 40 לפסק הדין והאסמכתאות שם)".

וכן ר' דבריה של כב' השופטת ע' ארבל, בע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (07.3.07, פיסקה 40):

"אף אם נניח שהמתלוננת נשארה בבית המשפט מטען בחירה חופשית ומטען רצון לבנות את החופשה עם בניוינו-חברותיה, אין בכך לדעת כי לפוגום באמינות גרטסה. אכן, למרחוק הזמן קיים קושי לשלווף אירוע אחד וליתן הסבר לכל היבטים ולהתנהלות המתלוננת לאורכו. כשם שנקבע זה מכבר בפסק דין שונים שיצאו את בית משפט זה, התנהגות בלתי סבירה של נגעת עבירות מין עשויה להיות תוצאה טبيعית של הלחץ שהוא חשה ושל הטרואה שחוווה. אין בעצם קיומה של התנהגות מעין זו במקרה מסוים כדי לשלול את אפשרות התקיימותן של עבירות מין באותו המקרה".

כך הדיון עניינו, בנסיבות בהן מסכימה המתלוננת ואף מעורבת ביוזמה לחזור לדירה לאחר שהנאים פגע בה באופן חריג וקשה, בליי הזוג מ', כדי לתת לנאים אוכל וכדי לקחת פריטים אישיים שלה, בנסיבות בהן החלטה לישון באותו לילה אצל הזוג מ'.

מועד הגשת התלונה:

72. עדות כבושא היא עדות שנמסרת לאחר שעוד "כבש" אותה בלבו, על אף שהיא רלוונטי, ולא גילה אותה אלא בשלב מאוחר (*י' קדמי, על הראיות*, חלק ראשון, תש"ע 2009, עמ' 500).

הכל הוא כי ערכה ומשקלה הראייתי של העדות הכבושא קטן בשל החשד המתעורר, באופן טבעי, באשר לאמתותה. אלא מי, שהדברים אמורים רק במקרה בו אין בכך הסבר מכך ומחייב את הדעת לטעמים שבטעים כבש את עדותם. אם ניתן הסבר מתקין על הדעת לכਬשת העדות ולשאלה מדוע בחר לחשוף אותה במועד שחשף, רשאי בית המשפט ליתן בה אמון ולהעניק לה את המשקל הראייתי המתחייב בנסיבות (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.09); ע"פ 5386/05 אלחוורטי נ' מדינת ישראל (18.5.06); ע"פ 4297/98 הרשטייך נ' מדינת ישראל פ"ד נד(4) 673-688).

73. הנאשם מוצא חוסר אמיןות במטלוננטה שהגישה תלונה במשטרת רק ביום שישי לגבי אירועים שלישו ורבייע.

עינתי בטענת הנאשם ומצאת לדוחותה.

ראשית, סבורה אני כי בעובדה כי התלונה במשטרת הוגשה רק ביום שישי כדי ללמד שמדובר ב"עדות כבושא" כהגדרצה לעיל, שהרי אירועי יום שלישי ורבייע נודעו כבר ביום רביעי סמוך להתרחשותם לגבי מ' (באופן חלקו), ולמה של המטלוננטה (באופן מלא) במהלך שיחת טלפון שקיים השתיים, כאשר ביום חמישי גם נמסר דיווח על ידי המטלוננטה בבית החולים על שהותקפה מצד בן זוגה (ע"פ 5676/10 יוסף שונים נ' מדינת ישראל (23.8.12) סיפה של פסקה 30 בעמ' 21).

אמור מעטה, המטלוננטה לא נצירה את תלונוניה כנגד הנאשם אלא סיפרה אותו כבר ביום רביעי בעבר, הגם שהמטלוננטה החל מיום שלישי נתונה באירועים מצד הנאשם לב תלונן נגדו.

יתריה מזאת, ככל שהייתי מקבלת טענה כי מדובר באיחור בהגשת תלונה ולמצער איחור בחשיפת האירוע שהתרחש ביום שלישי עד يوم רביעי, הייתה קובעת, כי ניתן טעם והסביר מתקין על הדעת לאיחור, כפי שהUIDה המטלוננטה בಗלווי לב. הסיבה לאמור עניינה בכך ששיטק את המטלוננטה, כך ביום רביעי בבוקר, כשהנפרדה מהנאשם, טרח הוא לאיים עליה שם תלונון במשטרת יאונה לה רע. ר' בעמ' 34 לפרטוקול:

"...ולפניהם שמשירדנו הוא ניסה להשביע אותנו שאין לא הולכת להגיש תלונה במשטרת, וזה לווה גם באירועים שכמו שהוא יתום גם אני אהיה יתום במידה שזה יקרה, אם אני אגיש תלונה. והוא גם אומר שהוא ידוע איפה כל האחים שלי גרים ואם לא הוא יוכל לטפל יש לו חברים שיוכלו לטפל בנושא, אני אמרתי לו שאין לא נשבעת לו על שום דבר ואני אחלית מה לעשות..."

הפסיקה הכירה בעיקוב בהגשת תלונה על רקע פחד של המטלוננטה, עת קבע כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 2694/04 פלוני נ' מדינת ישראל (23.6.10):

"כבישת עדויותיהם של קורבנות עבירות מן הינה תופעה מוכרת ושכיחה. במצבים אלה, עצם ההשתהות בהגשת התלונה לא תפחת בהכרח מאמינותה. בית משפט זה

קבע לא אחת, כי רגשות כמו פחד, בושה ומבוכה בולמים את קורבן העבירה מהתلون על אשר אירע לו בסמוך לאחר מעשה".

הדברים מקבלים משנה תוקף בעניינו כשמדבר באוים של הנאשם לפני המתלוננת ומשפחתה, אוים אשר הפחידו לא רק את המתלוננת אלא את כל משפחתה, שהתאספה בקיבוץ ג', המוגן, לאחר שדווחו על האוים מהמתלוננת.

לכל אלה יש להוסיף גם את העובדה בה הודהה המתלוננת בכנות, כי התעכבה בהגשת תלונה מאוחר ולא הבינה עד תום את חומרת האירועים שקרו לה, במהלך התרחשותם, במילוי מלאה שאירעו ביום שלישי, ולא הפנימה את משמעותם, עד ששוחחה עם בני משפחתה ביום רביעי בלילה בהתרחש אירוע אלים ומוני נספף, ולאחר שחוcharה עם עובדת סוציאלית בבית החולים, מהם הבינה שאין מנוס אלא לפנות לעזרה באמצעות הגשת תלונה למשטרה.

הערות לגבי אירועי יום שלישי:

47. בכתב האישום מיוחס לנאשם כי ביום שלישי לא רק שביצע עבירות אלימות,(Claim of equality, אוים), אלא גם ביצע במתלוננת מעשים מגונים.

האירוע ביום שלישי מתייחס באלימות,(Claim of equality, אוים), במלחמות הנאשם מתרצה, מנסה לפיס את המתלוננת ולחבק אותה, אז משנה דעתו וממשיך בהתקנתו האלים ובכליית המתלוננת עד הבוקר שלמחרת.

על פי כתב האישום בשעה שפיס הנאשם את המתלוננת, כאשר לה שהוא מצטער וכי הוא אוהב אותה ורוצה להתחנן עימה, נסה לנשך ולחבק אותה, וכן נגע בחזה שלה בלי הסכמה, תוך שימוש בכוח.

המשמעותה זהה מה חלק השני של האירועים משומעתה של המתלוננת בבית המשפט שזכרה כי הנאשם אכן ניסה לפיס אותה אך לא זכרה כי נגע בה בחזה בכוח כשהיא מתנגדת למשעיו.

בנסיבות אלה, משחרר המשמעה מפרט זה של האישום, יש להורות על זיכוי הנאשם מעבירה של מעשה מגונה בכוח ביום שלישי.

כל שטיחאל השאלה בדבר מהימנות המתלוננת אשר לא זכרה מעשה מגונה שנעשה בה ביום שלישי, אומר כי לא רק שהדבר מלמד על מהימנותה ואמינותה של המתלוננת, אלא שיש בכך כדי לשולל כל טענה מצד הנאשם לעילה שרקמה המתלוננת נגדו, ואפרט.

ראשית, אצין כי אימרות המתלוננת במשפטה כלל לא הוגשו, לרבות הגשתן לצורך בוחנת מהימנותה, ועל כן, ככל שקיים אי דיק בין האמור בכתב האישום לעדותה בבית המשפט, אקבע כי הנאשם לא הנית תשתיית לבחינת טענותיו, במיוחד לאור הפרק גם שאלות של טעויות קולמוס או אי הבנה של החוקר לעבירות שבוצעו ביום שלישי אל מול העבירות שבוצעו ביום רביעי.

שנית, גם אם אין שבסטרה טענה המתלוננת לתקיפה בעלת אופי מיני ביום שלישי, במהלך פיס שבקש הנאשם להתפיס עימה חרף מעשי החמורים, בנסיבות בהן בבית המשפט במהלך עדותה לא זכרה זאת, גם כשב"כ המשמעה ניסתה להזכיר לה - אין בכך לשיטתי כדי לפגוע ב מהימנותה של המתלוננת אלא לחזקה, משנמצא כי המתלוננת מקפידה לדיק, לדלות מזכרון ולהuid רק את שהיא זוכרת.

ודוק, ביום שלישי כgresת המטלוננט ביצע הנאשם כלפיה עבירות אלימות. אלא Mai, שבמהלך רצונו של הנאשם להתפייס יתכן, כפי שהעדיה המטלוננט, ניסה לגעת בה בחזה, אך הדבר היה מבחינתה מעשה אגביו למעשי האלימות והכליה החמורים שבוצעו, וכן זכרה את האירוע ואת המעשים שביצע הנאשם רק ממשי אלימות פיזית שבוצעו.

שונים פנוי הדברים באירועי יום רביעי, שם נעשו נגדה בעיקר עבירות מין, וכך זכרה וכך העידה.

לו רצתה המטלוננט, כפי שטוען הנאשם, להעליל עליו דברים שלא היו, היה צפוי כי תטען שזכורת, או שאם אלה הדברים שאמרה במשטרה, גם שאינה זכרות כו"ם, הייתה עומדת על דעתה שאלה אכן קרו. אך לא כך פנוי הדברים. המטלוננט נאמנה לgresתה, לא מעכימה את המעשים אותם זכרת, אלא מבקשת להעיד רק על מה שזכורת.

אמור אם כן, המטלוננט בהגינויה, אמרה כי אינה זכרת את המעשים המוגנים שנעשו ביום שלישי ועל כן אינה מבקשת להוסיף ולסביר את הנאשם במעשים מגנינים שנעשו ביום שלישי, כשבמועד עדותה אינה זכרת אותם; בכך מוסיפה היא דבר נוסף לאמיןותה.

בעניין זה אפנה אל דבריו של כב' השופט א' שם בע"פ 10/2022 קובי כהן נ' מדינת ישראל (29.5.14), אשר התייחס לפער בין אימרות מטלוננט במשטרה לבין עדותה בבית המשפט שלא היה בו בכדי להשליך על מהימנותה:

"סבירני, כי הדברים שמסרה המטלוננט בעניין זה, אינם נוגעים לplibת גרסתה, ואין להסיק מן העובדה שהמטלוננט אינה בטוחה, האם המערער הכה אותה פעמי אחת או פעמיים בלבד הרשות שבו שתהה במחיצתו, כי גרסתה בלתי אמינה או נגעה בסתריות. כפי שהובהר לגבי אירוע הצמדת הסדין, בהחלט ניתן לייחס את מצב הבלבול וחוסר הבחרות של המטלוננט בעניין זה, הן לחלוף הזמן והן למצב הקשה בו הייתה נתונה בשעת ההתרחשות. סבירני, כי עצם העובדה שהמטלוננט מודה בכך שהיא אינה בטוחה עצמה בנקודה זו, משדרת כנות ואינה מפחיתה מאמינותה"
(הדגשה שלי - ר.פ.).

ט. הערות לכתב האישום:

75. על פי עובדות כתב האישום, ביום רביעי מתואר כי בנוסף למעשים מגנינים שביצע הנאשם בכוח ממופרט לעיל, וניסיון למעשה סדום, הוסיף וחיכך איבר מינו בגופה.

ב"כ הנאשם בחקירת המטלוננט ובסיכון, לא מתייחסת לכך שהמטלוננט לא העידה בבית המשפט כי הנאשם הוסיף וחיכך את איבר מינו בגופה כשרכן מעלה. יחד עם זאת, ולמרות שהדברים לא נזכרים על ידה, ATIICHIS לכך בקצרה, כלהלן:

ראשית, אציג כי אימרת המטלוננט במשטרה לא הוגשה ועל כן לא הונחה תשתיית לבחינת האמור בכתב האישום אל מול אימרותה של המטלוננט במשטרה, ככל שם נאמרו הדברים המתוארים בכתב האישום, וזאת בכלל הנוגע לשאלת מהימנות המטלוננט.

שנית, אציג כי גם אם אני שכתב האישום נוסח לפי אימרת המטלוננט במשטרה, הרי שאין דרך לבחון את השוני, ככל שקיים, שלא הוצאה האמרה ומושלא עומרה המטלוננט עם אימרתה במשטרה.

דומה כי אם אכן כתב הנאשם נסח לפי האמרה במשפטה, שוב מתגלה המתלוונת כאמינה וכמי שמידיקת בעובדות שנזכרנו בזיכרון, ובוודאי שלא מוסיפה ומעצימה תלונותיה, כدرכם של אלה המבקשים להעליל עליית שווה.

על כן, משוויתרה ב"כ הנאשם על חקירת המתלוונת ולא עימתה אותה עם הטענה כי בכתב הנאשם, מתווך גם חיכוך אייבר מינו של הנאשם בגופה, ובנסיבות בהן לא הוגשו אימרותה של המתלוונת במשפטה כאמור, לא מצאתי כי יש בפרט זה כדי לגרוע מקביעתי אודות מהימנותה של המתלוונת, אשר במעמד עדותה התמקדה באירועים חמורים עימם נאלצה להתמודד בעת התרחשותם.

בהקשר זה אוסיף, את שנספק לא אחת, כי בשל ההשפעות הייחודיות של עבירות המין על הקורבנות, אין לצפות כי גרסתם תהא שלמה, עקבית, Kohrenstein, וחסרת אי-דיוקים כלשהם (ע"פ 5663/12 און נימן נ' מדינת ישראל נ' 10.7.13); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010, פסקה 84); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (11.7.13), פלוני, (3.7.2007, פסקה 12); וכן התייחס כב' השופט ג'ובראן בע"פ 2847/11 מדינת ישראל נ' פלוני (11.7.13), לאופן בו יש לבחון את עדויותיהם של קורבנות עבירות מין:

"....על כן, במקרים של עבירות מין אין לבחון את גרסת המתלוון בפריזמה שבה נבחנות עדויותיהם של מתלוונים בעבירות אחרות. בית המשפט אינו מצפה מנפגעים בעירות מין להיות "מכשיר לדיק אוטומטי" (ראו: ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007) ומשכך, לעיתים תתקבל גרסתם גם כאשר היא זרואה אי-דיוקים, סתרות, חוסר התאמות ובלבול (ראו: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205, 220 (2002); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 91-82 (20.10.2010))."

76. עוד יזכיר, כי בכתב הנאשם יוחס לנאים במסגרת האלים הפיזית שאירעה ביום שלישי (30.10.12) מתן סטירה למתלוונת. פרט זה אכן הועלה על ידי המתלוונת במהלך העימות שנערך בין הנאשם, אך לא נזכר על ידה במסגרת עדותה בבית המשפט.

ב"כ הנאשם אינה מתיחסת לאמור, לא במהלך חקירת המתלוונת ולא בסיכוןיה.

לשיטתי, גם סוגה זו אין בה כדי להשפיע על מהימנות המתלוונת אשר אין לצפות ממנה כי תזקור כל פרט ופרט, גם אם בעימות (שלא הוגש לצורך התוכן) הדבר נזכר. בנסיבות בהן לא עימתה ב"כ הנאשם את המתלוונת עם טענה זו, לא מצאתי לתת לפרט זה משקל כנגד מהימנות המתלוונת, גם אם בעדותה אין המתלוונת מעידה על סטירה, שביעימות הזירה.

דא עקא שימוש העימות לגבי המתלוונת, לא לתוכנו אלא לצורך תקופת אמיןותו של המתלוונת, יש בדברים בעימות כדי לקבוע את אמינותה המתלוונת. אלא מי שבסיבות אלה אלץ לחבריו שלא להרשיע את הנאשם בתקופת המתלוונת מתן הסטירה, משנושא הסטירה כאמור לא עלה בעדות בפנינו.

אשר על כן, סבורה אני, כי גם אם קיימים אי-אלו אי-דיוקים בדברי המתלוונת בין אימרתה במשפטה שלא הוגשה ועל כן לא הוכחו, ובין עדותה, הרי שהם מינוריים ומכל מקום אין בהם כדי להשפיע על מהימנות המתלוונת בגרעין הקשה של תיאור העירות אותן ביצע הנאשם כלפי.

סוגיות זמיניות ונגישות כל' העבודה:

77. המתלוננת מעידה על תקופתה בידי הנאשם בציינה כי ניסה לפגוע בה באמצעות מברג ואימס כי ישbor את הסוללה במכשיר הטלפון הנheid באמצעות מפתח שודן.

תמייה לגורסתה נמצא בעדותה וגם בעדותה הנאשם על הימצאות אריג כלים זמן בחדר השינה, משומם הוצרך בשימוש בכל עבודה בעיצומו של מעבר דירה.

חוקר המשטרה שבא לדירה לתפוס את המברג והמפתח השודי, מצא רק את המפתח השודי בעקבות חיפוש שנערך בנווכחות המתלוננת ונוכח הצבעתה עליו.

אם יטען הטוען, מה הרובוטא במציאת המפתח השודי ע"י המשטרה, בנווכחות המתלוננת, לה יש עניין במציאתו - אשייב תחיליה כי הנאשם אישר את קיומם של כלים העובדה הללו בחדר השינה. זאת ועוד, לו רצתה המתלוננת להעליל על הנאשם, כפי טענתו, היהת גם טורחת "למצוא" את המברג, אלא משומם שהمبرג לא היה במקום בו הונח מאז מנוסחתה של המתלוננת מהדירה, הסתיים החיפוש בתפיסת המפתח השודי בלבד.

ו. מחדים בחקירה:

78. הנאשם טוען בועלמא כי הגנתו נפגעה בשל מחדים בחקירה, שקייפו את יכולתו להוכיח גרסתו.

בע"פ 11/3090 **ווספי ענטבאוי נ' מדינת ישראל** (12.10.18), קבע השופט י' דנציגר, כהאי לישנא;

"莫קד הערעור כנגד הכרעת הדין הוא בטענה למחדלי חקירה שקייפו, לנטען, את יכולתו של המערער להוכיח גרסתו. בית המשפט המחויז התייחס לטענה זו והגיע לכלל מסקנה כי אכן נפלו למחדלי חקירה אך אין בהם כדי להביא לזכיון של המערער.
אף אני הגיעתי למסקנה זו.

כידוע, הלכה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזכיון של נאשם, אף חרף מחדלי החקירה הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיויחסו לו [ראו למשל: ע"פ 7164/07 אלהושותה נ' מדינת ישראל נ' פורסם ב公报], פסקה 8 והאסמכתאות הנזכרות שם; עוד ראו לאחרונה פסק דין של 11.8.2008, שופט נ' סולברג בע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报), פסקה 23 והאסמכתאות הנזכרות שם]. יש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי חקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעווררת חשש שהגנת הנאשם קופча כיון שהתקשה להתמודד כראוי אם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שיקול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט [כן ראו פסק דין של השופט נ' סולברג בע"פ 2489/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报], פסקה 25]. בהקשר זה יפים דבריו של השופט ס' ג'ובראן בע"פ 347/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报], 29.11.2007):

"השאלה היא ביסודה שאלת צדק. האם נעשה למערער עולל...

מטרת החקירה המשפטית היא למצוא ראיות לחשיפת האמת, בין אם

אמת זו עשויה להוביל לזכותו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשותו...

ככל, אין לומר שמחדיי חקירה יובילו בהכרח לזכותו של המערער. נפקותו של המחדל תליה בנסיבות המקורה הקונקרטי, ובפרט בשאלת, האם עסקינו במחלה כה חריפה, עד כי יש חשש שהוא קופה הגנתו של המערער באופן שיטקsha להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרטתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכיר מה המשקל שיש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיות מכלול הראיות." (שם, פסקה 20).

גם שנפלו מחדיי חקירה במקורה דנן, לגבייהם אධיש דברים מספר בהמשך, סבירני כי בתיק שלפנינו ישנה תשתיית ראייתית מספקת להרשות המערער. בסוד הרשותו של המערער עמדת גרטתו של המתلون שהערכאה הדיוונית קבעה שהיא מהימנה, סדרה וקוורנטינית אשר יש להעדפה על פני גרטתו הפתלה והבלתי מהימנה של המערער.

על רקע האמור עינתי בעונות הנאשם ומצאתי לדוחותן.

הנאשם מונה מספר עניינים שמכונים על ידו "מחדים"; אחד, אי חקירת העד מר ר' והשני אי תפיסת מצלמות הלובי בבית המשפט בו מציהה דירת הנאשם והמתلونת.

דא עקא, שאין בי הנאשם הסבר מדוע פועלות אלה, המכונות מחדים על ידו, פגעו בהגנתו. לא רק שאין הסבר, אלא שאין כל התייחסות מטעמו לעובדה כי חרף אי ביצוען כמובן לעיל, הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמו בעבירות המיחסות לו, כאמור בהכרעת דין זו.

וביתר פירוט, אצין, כי מר ר', חברו של הנאשם, גם לשיטתו של הנאשם לא היה עד לאירועים ועל כן לא ברורה נחיזותו להגנת הנאשם. מר ר' לכל היותר הופיע בדירת הנאשם והמתлонנת כדי לאסוף את הנאשם לאירוע בר המזוודה, בטרם התרכחות מעשי האלים. המתلونת פתחה את הדלת והנאשם צעק ממקום עמידתו למר ר', כי אינו מוכן עדין ועל כן שילך, והוא בהמשך יסתדר.

מה מוסיף העד לעדות הנאשם ומה מחסיר מהמתلونת? לנאשם הפטרונים; והרי, הופעת העד בביתם הייתה בטרם ההסלה בסכסוך ובטרם כליאת המתلونת בבית על ידי הנאשם.

זאת ועוד, החוקר מסר, כפי שהדבר גם מתועד, כי שמו של העד עליה בחקירה ע"י הנאשם, אלא שהנאשם לא ידע למסור כתובתו ומספר הטלפון שלו למרות שמדובר בחברו; ובמילים אחרות, אם הנאשם סבר כי מדוברبعد חשוב, מדובר לא טרח, גם מאוחר לחקירה, להודיע לחוקר כתובתו ופרטיו האישיים, על מנת שיוזמן לחקירה.

הדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות בהן העד למרות חיוניתו **בעיני הנאשם**, לא הובא עד הגנה, במיוחד כשהנאשם במהלך הדיונים הודיע כי העד מידע מעודכן מהתקופה الأخيرة, לפיו המתلونת התוודטה בפנוי כי לאחר עדותה בבית המשפט פנחה לפרקיות וביקשה לחזור בה מתלוונה (דבר שאין לו תמייקה מכל מקור אחר - עמי 85 לפרוטוקול).

התנהלות הנאשם, אשר טען כי יזמן עדים מטעמו, אך לא זמין את חברו ר' ואף לא התאמץ לשלווה לו הזמנה דרך מזכירות בית המשפט, אומרת דרשו.

79. אשר לצלמה בלובי בגין המגורים של הנאשם והמתلونנת, לא רק שלא הוכח קיומה, אלא ששוב הנאשם טוען טענות בעלהם ללא בסיס ולא מבahir כיצד יכול הסרט בו מתוודים, למעשה, האנשים שהגיעו לבית המגורים ויצאו ממנו, להוסיף להגנתו.

יתרה מזאת, טענות ב"כ הנאשם בסיכון כי מצלמות האבטחה בגין היו מוכחות כי ביום רביעי אספה המתلونנת את הנאשם ברכבו בשעות אחיה"צ והשניים חזרו יחדיו לדירה, עמדות בסתרה לדברי הנאשם שהעיד בפנינו כי: "לגביו יום רביעי 30.10 (צ"ל 31.10 - ר.פ), שאחורי האירוע, הלכתי לבית הכנסת וחזרתי. היא חזרה מהעובדת..." (עמ' 83 לפוטוקול).

ו"א. סוף דבר:

80. לאחר ששמעתי את העדים ועינתי בכל הראיות שהוגשו הגיעו למסקנה כי אשמתו של הנאשם הוכחה כմבואר לעיל מעבר לכל ספק סביר, כדלקמן;

אין ספק בעיני שהנאשם כלל את המתلونנת שהיתה בת זוגו בביותם ביום שלישי (30.10.12) ככלות ממנה את מפתחות הבית בעת שדلت הבית נعلاה, ומואוחר יותר שכב בפתח חדר השינה כדי לא לאפשר למתلونנת לצאת, וכן איים עליה ביום זה בפגיעהxCDין בגופה וברכושה (במיכסир הטלפון הנייד שלה) בכוונה להפיחדה ולהקניתה.

אין ספק בעיני שביום רביעי בבוקר (31.10.12) ניסה הנאשם להניע את המתلونנת שלא תמסור תלונה במשטרת על המעשים שעשה يوم קודם לכן, בטעיים תקף את המתلونנת בידיו כשרכן עליה, דחף כריות על פניה, חולצה לפיה וירק עליה, וכן ניסה להכנס מברג לאוזנה ולעינה ולחץ באגרופו על עיניה.

כמו כן, אין ספק בעיני שהנאשם ביום רביעי (31.10.12) ביצע במתلونנת מעשה מגונה, כשהרים בניגוד לרצונה ובכוח את בגדיה ורcken מעלה, וכן ניסה להחדיר את איבר מינו החשוף לפיה כשהוא אוחז בה בלבשת.

81. באלה הנסיבות אמלץ לחבריו להרשיע את הנאשם בעבירות, כדלקמן:

1. קליאת שוווא - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין (airout miyom 30.10.12).
2. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין (airout miyom 30.10.12).
3. תקיפת בת זוג - עבירה לפי סעיף 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין (airout miyom 30.10.12).
4. הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין (airout miyom 31.10.12).
5. מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין (airout miyom 30.10.12).
6. ניסיון למעשה סדום בנסיבות אינט - עבירה לפי סעיפים 347(ב) ו-345(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין (airout miyom 31.10.12).

82. כמו כן, אמלץ לחבריו לזכות את הנאשם, כבקשת המאשימה, מעבירה של מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג).

לחוק העונשין, שיוכסה לנאשם ביום 30.10.30, וכן לזכותו מעבירה של תקיפה בת זוג בכל הנוגע למבחן סטירה ביום 30.10.12 וכן לזכותו מעבירה של מעשה מגונה בכל הנוגע לחיכוך איבר מינו בגופה של המתלונת ביום 12.31.10.12.

השופט מ. גלעד [אב"ד]:

אני מסכימים.

השופט ד. פיש:

אני מסכימים.

אשר על כן, הוחלט כאמור בחוות הדעת של כב' השופט ר. פוקס, להרשייע את הנאשם בעבירות המפורטוות בסעיף 81 לחוות דעתה ולזכותו מן העבירות המפורטוות בסעיף 82 לחוות דעתה.

ניתנה והודעה היום, כ"ג חשוון תשע"ה, 16.11.14, בנסיבות הנאשם וב"כ הצדדים.